
edebiyat
TARIK
TUFAN
Hayal Meyal
4. BASKI
profil
akirakitap

HAYAL MEYAL

Akira

Tarık Tufan

1973 yılında İstanbul'da doğdu.
Kabataş Erkek Lisesi'ni tamamladıktan sonra, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümünü bitirdi. Yüksek Lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Ortadoğu Ülkeleri Enstitüsü Sosyoloji bölümünde gerçekleştirdi. Radyo – TV programcılığıyla birlikte, gazetelerde köşe yazarlığı yapıyor.

Yayınlanmış Kitapları;
Kekeme Çocuklar Korosu (Profil, 2007)
Kraliçenin Pireleri (Profil, 2007)
Ve Sen Kuş Olur Gidersin (Profil, 2007)

HAYAL MEYAL

Tarık Tufan

PROFİL

© Tarık Tufan, 2007
© Profil Yayıncılık

Yazarı / Tarık Tufan
Kitabın Adı / Hayal Meyal
www.tariktufan.com

Genel Koordinatör / Münir Üstün
Genel Yayın Yönetmeni / Cem Küçük
Redaksiyon / Elif Avcı
Kapak Tasarım / Kenan Özcan
İç Tasarım / Adem Şenel
Baskı-Cilt / Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No:123 Kat:1 Topkapı/İstanbul
Tel : 0212 482 99 10 Sertifika No:16053

1. BASKI EYLÜL 2007
4. BASKI ŞUBAT 2011

978-975-996-116-9

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 12391

PROFİL: 59
EDEBİYAT : 16

PROFİL YAYINCILIK
Çatalçeşme Sk. No: 52 Meriçli Apt. K.3
Cağaloğlu - İSTANBUL
www.profilkitap.com / bilgi@profilkitap.com
Tel. 0212. 514 45 11 Faks. 0212. 514 45 12

Profil Yayıncılık Maviağaç Kültür Sanat Yayıncılık Tic.Ltd.Şti markasıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Tarık Tufan ve Profil Yayıncılık'a aittir. Yazarın ve yayıncının izni olmadan herhangi bir formda yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm

Yakınlaşmış bir ölüm mü?
İnsan alışıyor bir şekilde.
Benim aklım sende hala.
Susuşunda.
Gözlerini kaçırışında kaldı aklım.
Gidişinde en çok...

"Hem ben bir kez öldüm.
Bir kere daha ölürüm"*

* İsmail Kılıçarslan

1.

"Hepsi bu kadar mı doktor bey?"

"Evet, bu kadar. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Kızıp alınmazsanız size bir şey soracağım...Neden hep yalnız başınıza geliyorsunuz? Yani kimseniz yok mu?"

"Hayırdır? Bazı şeyleri yüzüme söylemekte güçlük mü çekiyorsunuz?"

"Yoo ondan değil. Kişisel bir merak aslında. Yani onca zaman buraya geldiniz ve yanınızda hiç kimseyi görmedim.Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz. Yalnız geliyorum. Kimsem yok diyemem aslında. Ama bu da bir tercih diyelim. Olmaz mı?"

"Bunun bir tercih olduğunu düşünmek de güç. Kim böyle bir tercihte bulunur ki? Hem bana ka..."

"Ben bulundum mesela. Belki de dünyada milyonlarca insan da bulunabilir. Bize olanaksız gibi gelen onlarca şey başkalarının günlük hayatının bir parçası değil mi?"

"Bana sanki tercihten ziyade içine düşülmüş bir durum gibi geliyor. Yani kusuruma bakmazsanız.."

"O kadar çekilmez bir adam gibi mi geliyorum?"

"Yanlış anlama lütfen bunu kastetmedim. Bunun için insanın kötü olması gerekmiyor. Bir sürü sebepte..."

"Bırakalım bunu isterseniz. Şimdi kalkar bir sürü can sıkıcı meseleden lafı açarım, sizin de keyfiniz kaçar."

"Peki özür dilerim"

" Özür dilenecek bir şey yok zaten. Daha önemli işlerimiz var öyle değil mi?"

"Öyle tabii ki.. öyle. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Doğrusu artık pek plan filan yapmıyorum. Sizin bir fikriniz var mı?"

"Tedavi süreçleri elbette. Şu an tek düşüncem bu."

"Başka bir fikir! Hayata ilişkin. Bu söyleyeceklerinizi geçmiştik zaten. Yani sağolun bütün bunlarla ilgili bir hayli söz söylediniz."

"Ama her şeye rağmen..."

" Lütfen!"

"Bilmiyorum, biz elimizden geleni yapalım. Yardımcı olabiliriz."

"Nasıl?"

"Tedavi süreci devam edecek. Hastaneye tekrar yatman gerekecek. En azından hastalık seyrini takip etmemiz kolaylaşır."

"Birbirimize açık konuşacağız değil mi doktor bey?

"Evet yeterince açık konuşuyorum zaten."

"Yoo siz bazen bazı şeylerin üstünü örtmeye çalışıyorsunuz. Aslında bunu anlıyorum. Gizliden gizliye hoşuma da gitmiyor değil."

"İnan bana böyle bir şey yok. Ama tedaviyi aksatmasak senin için iyi olur."

"Hastaneye yatma fikri iyi bir fikir değil. Buna tekrar tahammül edemem."

"Yanında birilerinin refakat etmesi gerekiyor. Yakın zamanda buna ihtiyaç duyabilirsin."

"Yaşarken bile yanında refakat edilmesi güç bir adam oldum. Ölürken kim refakat edebilir?"

" Ölüm laflarını şimdilik bir kenara bırakırsan iyi edersin. Neticede bu tip hastalıklar tek başına uğraşılabilir şeyler değil o açıdan söylüyorum."

"Tek başıma yapamam biliyorum. Tek başıma yapamam. Tek başıma kaldım ve yapamadığım o kadar çok şey var ki."

"Bu hepsinden önemli."

"Değil doktor bey. Evet ölüyorum ama bu hepsinden önemli değil. Neyse ben artık kaçayım. Hoşçakalın."

"Bir dakika lütfen. Doğru davranmıyorsunuz. Ailenin haberi yok mu? Onlarla da konuşsak."

"Ne diyelim onlara? Oğlunuz ölmek üzere. Epeydir görmüyorsunuz. Aman hayatınızı hiçbir şey yokmuş gibi sürdürmeyin, haberiniz olsun. Bana kalırsa iyi bir fikir değil."

"Hastalık ilerleyecek yakın zamanda."

"Bunu düşünmek istemiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Vakit kaybetmeyelim."

"Artık kanserin iç organlarımı tükettiğini ikimiz de biliyoruz değil mi?"

"....."

"Lütfen susmayın. Artık sona yaklaştığımı söyleyebileceğiniz bir başkası olsaydı ona söyleyecektiniz ama bana söylemek zorunda kaldınız. Bana izin verin diyorum."

" Umut her zaman vardır."

"Ah ne iyi! Yaşabilmemin bir umudu var demek. Sevinçten öleceğim şimdi. Çıkmadık candan umut kesilmez gibi değil mi?"

"Ama bu doğru."

" Ölüyorum ben. Anlıyor musunuz, ölüyorum! Bu şaka değil. Şimdi ne düşünmem gerekir. Allah'ın belası bir hücre tüketti her yanımı. Ben ölüyorum. Ne düşünmem lazım başka. Allah kahretsin! Allah kahretsin! Allah kahretsin!"

"Peki sakin ol lütfen. Sabretmek gerekir. Moralini bozma. Yine de savaşacağız."

"Aylardır savaşıyoruz. Ve artık kolumu kaldıracak gücüm bile yok. Hoşçakalın."

"Görüşmek üzere. Üç gün sonra bekliyorum."

Artık benim için olağanlaşan konuşmalar bunlar. Hayatım, bir muayenehanede sıradan prosedürlerin uygulama alanına dönüştü.

Oysa bunların hiçbirini beklemiyordum itiraf etmeliyim. Ölümcül hastalıkların istatistiklerinde bir sayısal veri olabileceğim düşüncesi bana çok uzaktı.

Yapacak bir şey yok!

Bütün olan bitene razı geldiğimi düşünebilirsiniz.

Hayır!

Ben teslim oldum.

Elimdeki tüm seçenekler tükenince teslim oldum.

Bu yüzden konuşmalarıma bakıp da metanetli bir kabullenişin erdemini aramaya kalkmayın. Teslim olmuş birinin itirafları diyebiliriz bütün bunlara.

Madem ki teslim oldum artık her şeyi daha kolay anlatabiliyorum. Zaten anlatabilmek için delice bir istek duyuyorum.

...

Dışarıda yorgun bir sonbahar havası var.

Ağaç dipleri yaprak mezarlığına dönüyor. Üşüyen sevgili için kaşkolunu çıkarıp, onun zarif boynuna sarma zamanı. Bir sahil kenarı çaycısına sığınma vakti. Bulutlar bir şeyler anlatmaya çalışır böyle zamanlarda.

Ben bulutların dilinden anlamam.

O yüzden sık sık yağmur yağar ben dışarı çıkınca.

Şimdi bütün bunların önemi yok.

Önemi yok şimdi bütün bunların.

Ben umut arıyorum.

Ben umut arıyorum.

Ben umut arıyorum.

Ben seni arıyorum.

2.

Hastalığımı ilk duyduğum anı anlatabilmek hiç kolay değil. Şimdi bile düşündüğümde dizlerim çözülüyor.

Doktorun ofisinde karşılıklı otururken soru cümleleri endişeli tavırlarla aramızda gidip geldi. Üstüste sorular sordum. Aldığım cevaplarla yetinmedim bir daha sordum. Soruları mızrak yapmış avuçlarımda sıkı sıkıya tutuyor ve karşımda bekleyen bir düşmanın en ölümcül bölgelerine saplamaya çalışıyordum.

Bir daha! Bir daha! Bir daha!

Doktorun o bakışları ölmüyordu bir türlü ve Allah'ın cezası cevaplarının tümü beni biraz daha sendeletiyordu.

Gerçeklik ne kadar yalın bir yüzle karşımızda haykırırsa haykırsın, biz yine de kendi beklentilerimizin içten içe fısıldadığı yalanlara kulak kesiliyoruz. Yalanın yayılması nasıl da sinsidir Tanrım. Sizi ne zaman avuçlarına aldığını bilemezsiniz.

Kendi yalanlarınızın bile!

Kaldı ki insanın vücudunu, ruhunu zayıf düşüren en çok kendi yalanlarıdır.

O ana kadar sürekli güçlü olmaya çalışan ben, doktorun ağzından dökülen birbirinden sert kelimeler yere düşüp paramparça olurken ilgisizce izleyen ben, hangi coğrafyadan kopup geldiği belli olmayan habis bir rüzgar yüzümü tokatlarken, hayatımda ilk defa hiç aldırmadan yabancı birinin yanında hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Bir farkında oluş halinin en acıtıcı yanıdır bu.

Farketmek acıtır.

Anlamak acıtıcı bir şeydir. Anladığınız anda geri dönemezsiniz hiçbir şeyden.

Doktor elindeki kağıtları bir kenara bırakıp yanıma geldi. Elini uzatmakta bir süre kararsız kaldığını fark ettim. Sonra elini uzattı ve omzumu tuttu. Omzumu bir yakınımmış gibi merhametle sıkıp, sustu.

O an bu karede olması gereken insanların rolünü oynuyordu besbelli. Ya da sahiden ihtiyacım olan tek şeyin içtenlik olduğunu kavrayan bir dost gibi davrandı.

Bilmiyorum.

Ellerimi yüzüme kapayıp, elim, yüzüm sırılsıklam olana kadar ağladım. Sözde güç gösterilerini, hiçbir şeyin beni yıkmaya gücünün yetmeyeceği gibi burnu havada iddiaları, züppece bakışları bir kenara bırakıp, olanca zavallılığımla ağladım uzunca bir süre.

Doktorun odasındaki sedye benzeri, üzerinde yeşil bir çarşaf serili olan yatağa oturdum. Burnumu çekip durdum bir süre. Her burnumu çekişte biraz daha ağlayabilecek güç bulduğumu zannediyorum. Çocukların kesik kesik ağlaması gibi. Hani susarlar sonra akıllarına yeni bir şey gelmiş gibi yeniden ağlamaya başlarlar ya, öyle bir şey.

En sert kalpler bile bu olaya şahit olsalardı, o odada başka türlü bir hale gelecekti, eminim bundan. Acınacak bir insanın yüzünün nasıl olabileceğini iyi biliyorum ben. Çünkü aylardır aynaya her baktığımda olanca zavallılığıyla çare dilenen bir yüzle karşılaşıyorum.

Bir düşüş yaşıyordum. Düşüş kelimesinin içinde dönüp duran bütün karanlık anlamlarla tanıştım bu süre içinde. Ya da başkalarının düşüş hikayelerini pek iyi bilmediğimden böyle geliyor. Neticede insan düşüyorsa, yeryüzünün en sarsıcı düşüşünü kendisi yaşıyordur.

Duvarda asılı duran afişte resmedilmiş hastalıklı bir organın karanlığı artık benim de içimde bir yerlerde yıkılması imkansız bir saltanat kurmuştu. Hayatım boyunca gözlerimden eksik etmediğim iddialı ve çatışmaya hazır bakışlar, içimde kurulan acımasız, tahammülsüz bir saltanatın otoritesine boyun eğecek bir zavallılığa dönüşmüştü.

Her insanın içinde, dışarıya çıkmak için uygun bir anı kollayan zavallı bir yan yok mudur? O zavallı yanın hiç beklenmedik anlarda ortaya çıkmasından hoşlanmasak da durum böyle.

Merak ediyorum, bütün insanlar yanlarına sinsi bir gölge gibi sokulan, yüzünü başka bir tarafa çevirmişken bir anda arkasında bitiveren ölüme aynı tepkileri mi verir acaba?

Ölümün karşısında ilk düşündüklerimiz, ilk söylediklerimiz, ilk hissettiklerimiz aynı mıdır? Yoksa farklı yaşamları tercih eden insanların, ölümle yüz yüze geldiklerinde ilk söyledikleri cümleler de farklı kelimelerden mi oluşuyor? Ölümle karşılaştıklarında farklı hayallerin teselli veren buğusunda kendilerini kaybetmeye mi çalışıyorlar?

Bilmiyorum.

Doktordan haberi ilk aldıktan sonra hastaneden nasıl çıktığımı hiç hatırlamıyorum. Etrafımdaki beyazlı yeşilli gölgelere, telaşlı koşuşturmalara, umutsuz gözlere, bitmek bilmeyen ağrılara, saatler süren bekleyişlere, mütevekkil iç çekişlere, fırsat kollayan öfkelere, sahte teselli cümlelerine, terk edilmiş ağlayışlara, karmaşık raporlara, okunaksız yazılara, tahlil raporları endişelerine, sabırsız kuyruklara çarpa çarpa aşağıya indim.

Kör yarasalar kafamın içinde bir sürü halinde dönüp duruyor, aydınlığın masumiyetini tarumar ediyor ve acıtan yerlere tutunup dinleniyorlardı. O kadar karanlık bir dünyada yaşıyordum ki, başka kuşların gelip yuva yapması beklenemezdi kalbimin köşelerine.

Hastanenin, içinde çiçekler yetişmeyen, çocukların oynamadığı bahçesine çıktım ve orada öylece durdum. Durumun en kısa özetini kendi kendime tekrar ettim;

Otuz dört yaşındayım ve ölüyorum.

Bir üniversiteyi bitirdim, hayatımda gerçekten sevdiğim insanlar oldu, geçimimi sağlamada uzun süredir hiç dara düşmedim, bir sene öncesine kadar kendi yaşıtım olan insanlarla karşılaştırıldığımda sağlıklı duruyordum, bugüne kadar da ciddi bir hastalık geçirmedim ama otuz dört yaşındayım ve ölüyorum.

Daha başka ne söylenebilir ki?

Ölümü ilk kez yol kenarında yatan bir köpeğin üzerinde gördüm.

İnsanlar yanından geçerken şöyle bir bakıp sonra da yollarına devam ediyorlardı. Ben uzun süre orada kalma ihtiyacı hissettim.

Bu yüzden ölüm "bir süre iç çekip sonra da görmemiş gibi" davranmaktır benim dünyamda.

Ölmekten korkmam biraz da bu yüzden.

Bütün bunlara bir film senaryosunda, tiyatro oyununda, romanda tahammül edebilirdim ama şimdi durum farklı.

İzlemeye tahammül edebileceğim şeyleri yaşamak, dışarıdan ahkam kesen birinin oyuna katılması anlamına geliyor.

Bu oyunun nasıl oynanabileceği hakkında en küçük bir fikrim yok.

Bundan önce söylediklerim aslında vakit geçirmek için sarfedilmiş, sıradan ve düşüncesizce söylenmiş sözlerdi.

Üzgünüm.

O an yeryüzünde benim durumumdan daha önemli, daha dikkate değer, daha çok konuşulmaya layık hiçbir şey yokmuş gibi hissettim. Buna rağmen hastane bahçesinde kimsenin yüzünü bir parça olsun çevirip, bana bakıp, dikkat kesildiği yoktu.

İmkan olsa yollarını bile değiştirmeden vücudumun içinden, gözlerimin, gözkapaklarımın, parmaklarımın arasından geçip gideceklerdi. O kadar ilgisiz, o kadar umursamaz bir halde, bir binadan diğerine girip çıkıyorlardı. Kimilerinin ellerinde kağıtlar, kimilerinin kollarında hastalar, kimilerinin ne yaptığı ise zaten hiç anlaşılmaz vaziyette oradan oraya gidiyorlardı.

Bağırmak istiyordum.

"Hey, siz koşuşturup duranlar! Bırakın bütün bunları. Bu aptalca şeylerle uğraşıp durmayın. Ben ölüyorum! Size söylüyorum, duyuyor musunuz ben ölüyorum."

İnsanın bir şeyi önemli bulması da tamamen kendisiyle ilgili. Senin için önemliyse, dünyanın en önemli şeyi demektir.

Ağzımı hafifçe açmayı denedim. Dudaklarımı kıpırdatmak istediysem de nafile. Tek bir ses bile çıkmadı. Denedim ama olmadı, bağıramadım. Harfler amaçsızca kafamın içinde dönüyordu ve bir süre sonra anlamlı bir kelimeye, sese dönüşemeden can verip yığılıyorlardı. Cansız harflerin üst üste yığıldığı bir toplu mezar olmuştu zihnim. İnsanın söylemek istediklerini söyleyebilmesi nasıl da büyük bir nimetmiş meğer o zaman anladım.

Kafamı önüme eğip, yürümeye başladım. Garip bir istekle hızlı yürümek istedim. Hatta koşmak istiyordum. Buna yeltendiysem de vazgeçtim. Yetişmem gereken bir yer gelmedi aklıma. Düşündüm ama bir türlü gelmedi. Canımı sıktı bu durum. Sahiden de yetişmem gereken hiçbir yer yoktu.

Cadde ağzını açmış içine girmemi bekliyordu ve ben aldırmadan, gerisini düşünmeden atıverdim kendimi iki sıra halinde dizilmiş keskin dişlerinin arasına.

Rahatsızlığımla ilgili bundan tam yedi ay önce çeşitli rahatsızlıklarla doktora gittim. Aslında uzun zamandır bazı sorunların varlığını biliyordum ancak doktora gitmek benim için oldukça zor bir karar olduğundan ancak yedi ay öncesinde bu-

na cesaret edebildim. Halsizlik, iştahsızlık, yorgunluk, ateş, ani zayıflama ve nihayet bir doktora gitmeye karar verişim...

Hastalığımın ilk belirtilerini soğuk algınlığına yordum. Hani insan kötü bir şeylerin olabileceğini hissetse de iyimser bir yol seçer ya, böyle bir şey. Soğuk algınlığı deyip geçtim. Soğuk algınlığı deyip, nane limonlar kaynattım, ıhlamur içtim, vitamin hapları kullandım, soğuk algınlığı ilaçları aldım, yatakta üzerimi iyice örtüp terlemeyi denedim. Ama olmadı. Hiçbiri fayda vermedi. Aradan bir hayli zaman geçip de hâlâ iyileşmeyince, artık bir soğuktan bu kadar alınamayacağıma inanmıştım. Yine de bir hafta yatarsam iyileşebileceğim gibi başka bir iyimserlik gelip zihnime kuruldu.

Bir hafta çabuk geçti.

Ertesi hafta hastaneye gitmek üzere yola koyuldum.

Kötü haber almak korkusunu çocuk yaşlarımdan beri içimde hissediyorum. Gece vakti çalan kapı, telaşla gelen ve uzun zamandır görmediğimiz bir tanıdık, postacının apartman boşluğundan soyadınla seslenmesi, bir yere ani davet ve daha bir sürü başka şey...

Kötü haber almamak için o güne kadar hiç tahlil yaptırmadım mesela. İlk tahlilleri yaptırıp da sonuçlarının açıklanmasını beklerken de, mesela dünyanın dönüyor olmasıyla, insanların varlığıyla, bir hayatın akıp gidiyor olmasıyla hiç ilgilenmedim. Böylesi zamanların ne kadar zorlu olabileceği hakkında hepimizin bir fikri vardır.

Bunları düşünmek istemiyorum aslında. Çocukluğumda annem ve babam diğer odada kavga ederken yaptığım gibi gözlerimi kapatıp başka şeyler düşünmeye çalıştım o zamanlar.

Özellikle bir hayal var ki, bütün gece farklı şekillerle yanıma gelip korkudan bir türlü gevşemeyen vücudumu usulca okşar, alnımda biriken boncuk boncuk terleri siler, elini göğsümün üzerinde gezdirir ve yüzüme bir tebessüm yapıştırıp giderdi.

Kahramanlık hayali...

Çocukluğumda kahramanlık hayalleri kuruyordum. Son anda yetişen adam hayalleri. Güzel bir kızı, ihtiyaç sahibi bir yaşlıyı, bir çocuğu kurtaran bir kahraman...

Mahallemizdeki ya da ailemizdeki insanları, tam da canlarını tehlikeye girmişken, her şey bitmek üzereyken, en son anlarda o kadar çok kurtardım ki sayısını bile hatırlamıyorum. Onlar bu durumdan habersiz yaşıyorlardı tabii. Eğer bunu bilselerdi, hayranlıkla yüzüme bakıp, bir daha yanımdan ayrılmazlardı.

Büyüdüğümde kahramanların yaşamadığını öğrendim. Kahraman yaratmanın da bir çeşit ihtiyaç olduğunu fark ettim. İnsanların, küçük bir umudu sürekli besleyebilmek için bilinçaltlarında tuttukları bir çeşit ihtiyaç. Bilinçaltında tutup gerektiğinde hemen oradan çıkarıveriyorlardı. Kahramanların varlığını bilmek, kollektif bir kabule dönüşmüş tipik yalanlardandır.

Hayal ettiğimin aksine hiçbir zaman kahraman olamadım. Ne bir kimseyi kurtardım ne de kendimi feda ettim. Kenarda durdum ve kolay vazgeçtim. Güzel kızlar müteşekkir bir edayla boynuma hiç sarılmadılar ve mahalleli de şükran dolu sözlerle etrafımda birikmedi. Kıyıda duran bir adam olarak birçok şeyi dışarıdan seyrettim.

Sanırım birilerinin bana şükran duygularıyla yaklaşmasını bile kaldıracak durumda değilim. Kimseler bana bağlı olmasın, ihtiyaç duymasın, yokluğumdan etkilenmesin istiyorum, varlığımın tüm izleri parça parça silinsin, gri bir ayrıntı olayım şehrin arkalarında. Önemsenmeden geçilen bir ayrıntı, kimsenin durup dikkat etmediği...

Tahlil sonuçları açıklandığında, içimde hiç de dost olmayan bir hücrenin sürekli yandaş toplayarak işgal alanlarını genişlettiğini öğrendim. Bu bölgeleri yeniden alabilmek için sahip olunması gereken güç pek az insanda varmış. Söylemeseler de

anladım ki gerçekte yok gibiymiş! Yapmam gereken tek şey güçlü olmayı sürdürüp, durmadan usanmadan mücadele etmeye devam etmekmiş.

Hayatın tüm renkleri pastel tonlara büründü ve gerçekliği ayıran çizgi belli belirsiz bir hale gelmeye başladı o zamandan itibaren. Hayatı belirginleştiren çizgiler bir karakalem çalışması gibi gölgelenmeye ve gitgide ayırt edilemez bir şekle büründü. Varlıkları ayıran çizgileri kaybetmek, gerçekliğin de sudaki boya gibi dağılması anlamına geliyordu. Çizgiler yok, renkler yok, gerçeklik yok, etrafımızda bir boşluk küstah tavırlarla büyüyüp duruyor.

Ne kadar garip! Bütün insanlar öleceğini bildiği halde mutlu olmayı becerebiliyorlar. Ama ölüm tarihi ile ilgili bir zaman diliminden söz edildiği anda bir daha o mutluluğu yakalamanın imkanı yok.

İnsanın beş dakika içinde ölebilme ihtimali olsa da o süre içinde mutlu olmayı sürdürebilir. Yeter ki hiç bilmesin öleceğini! Ama on sene sonra bile öleceğini öğrendiğinde durum değişiyor.

Bir sürü tıbbi sözcüğün, teknik kavramların arasına ustalıkla gizlenmiş yalanların ve hovardaca kullanılmış umut cümlelerinin altında yatan gerçeği görebilecek kadar anlayışlıydım.

Vaziyet kötüydü ve bazı formalite tedavilerinin dışında yapılacak bir şey yoktu. Ha bir de "Allah'tan umut kesilmez!" var ki, böyle durumlarda temiz bir mendile sarıp iç cebimizde taşımamız gerekir. Sonraları bu cümleyi söylerkenki tekdüzeliğinden sıyrılmaya ve bu cümleye mümince bir inanışla, soğuk havalarda ısınmak için bir battaniye gibi sarınmaya gayret ettim. Belki bundan da söz etmem gerekir. Ama daha sonra.

Durumumu öğrendiğimde garip birtakım şeyler gelişti. Pek fazla kendisi hakkında konuşmak istemeyen, arkadaş toplantılarında ketumluğu yüzünden ortama gelmesinden pek de

memnun olunmayan, önemli meseleleri bile olması gerektiği haliyle paylaşmayı beceremeyen ben, önüme gelen herkese bu durumu anlatmak istedim. Öyle ki karşılaştığım herkes bilsin istedim.

Hastalıklı bir hal olduğunun farkındaydım bunun. Bindiğim otobüsün şoförüne ve yolcularına, apartmandaki kapıcıya, alışveriş ettiğim bakkala, eve su getiren adama, iş yerindeki çaycıya, berbere söylemek istedim;

"Biliyor musunuz, ben ölüyorum! Artık umut yok yaşamımdan. Sanırım kısa bir zaman sonra öleceğim. Ölmek üzereyim ben. Amansız bir hastalığım var. Ölüyorum!"

Olayının ümitsizliğini öğrendiğim ilk günden beri bunu yapmak istiyordum. Daha hastanenin önünden itibaren başkalarının hastalığımdan bir şekilde haberi olsun istedim.

Herkese anlatayım, herkes bana acısın, herkes duyunca kaskatı kesilsin, herkesin dudağı titresin, herkes gözyaşlarını saklamak için tedirginlikle arkasını dönsün, herkes boynuma sarılsın, herkes omuzlarımı tutsun, herkes sussun, herkes "Allah'tan umut kesilmez" desin, herkes telaş etsin, herkes üzüntüden kahrolsun. "Ah ne genç adammış!" desinler, "Yazık bu yaşta..." desinler, "Aman, Allah düşmanıma bile vermesin!" desinler.

"Bugün gencecik bir adam öleceğini söyledi" diye başlayıp, ölmek üzerine acılı sohbetler etsinler, ölümün acı bir kahve gibi ağızda burukluk bırakan, ateşli bir hastalığın gece yarısı sayıklamaları gibi can sıkan sözlerini paylaşsınlar tanıdıklarıyla.

Neden bilmiyorum ama, ne kadar çok insan benim için üzülürse korkularım, acılarım o kadar azalır diye bir his üşüştü içime. Fakat daha garibi şu; hep ailemden, yakın dostlarımdan olmayan insanlara anlatayım istiyordum. Onlar hiç duymasınlar ama bir sürü yabancı adam durumdan haberdar olsun.

Bunca isteğime rağmen beş ay boyunca kimseye bir şey söylemedim. İlk söylediklerim de sahiden yabancı insanlar oldu. Yani ailemden ya da yakın çevremden olmayan insanlar...

İşte tam bu sıralarda yazmak fikri cazip gelmeye başladı. Yazayım istedim. Kalemin gezindiği her yerde inceden inceye çizilen karanlığına hapsedeyim, sayfaların her söze tahammül eden şefkatli beyazlığına bırakayım acılarımı. Kimseler okumasa da yazayım. Sonuçta bazı şeyleri asla başkalarına yüzyüze anlatacak cesareti bulamayacağım. İtiraf etmem gerekirse bazı şeyleri anlatmaya da utanıyorum. Aptalca işler yaptığımın geç de olsa farkındayım. Yazmak tam da böyle zamanlar içinmiş gibi geldi. Ben de kaleme sarıldım.

İlk kez yazmıyorum elbette. Daha önce de düzensiz de olsa yazıyordum ama şimdi oturup kurgulamamı gerektirmeyecek şekilde yazıyorum. Yaşadığımı yazmak, başımda dikilen ve yazmam için tehditkâr bakışlar savuran olayları yazabilmek gibi bir kolaylığım var. Buna kolaylık dememin sebebi sadece olayları hatırlamamdan kaynaklanıyor, yoksa yazarken başıma ağrılar sokan hatırlamalardan memnun olduğumu söyleyemem. Acınmak için yazmıyorum. Birilerinin benim için iç çekmesi hoşuma gider ama öldükten sonra bu neyi değiştir ki?! Önemli olan bunları sizin de görebilmeniz.

Doktorla olan konuşmamızın ardından kendimi eve attığımda ilk düşündüğüm şey, evin bana ne kadar da dar geldiğiydi. İç içe geçmiş ağaçlarla dolu bir ormanda, neredeyse gökyüzünü bile göremediğim bir yerde kaybolmuş gibiydim.

...

İstanbul lacivert, ipek bir gecelik giymiş, oldukça cezbedici duruyordu karşımda.

Hafifçe başımı kaldırıp baktıktan sonra tekrar bakışlarımı öne eğdim.

Bütün gece onunla vakit geçirmeyi isterdim ama olmadı.

"Geceliğin... geceliğin çok güzel... yakışmış gerçekten. Lacivert güzel duruyor üstünde."

İstanbul yanıma usulca sokulup öpücük kondurdu boynuma.

"Üzgünüm... Gitmeliyim."

Ben sabah ışığını arıyorum.

Ben sabah ışığını arıyorum.

Ben sabah ışığını arıyorum.

Ben seni arıyorum.

3.

O zamanlar Üsküdar'dan Bağlarbaşı'na çıkan yolda, sol tarafta kalan Fıstıklı Parkı'nın hemen altında, zamanın geride kalmasına kimsenin aldırmadığı, kadınların hâlâ camdan cama konuşabildikleri, çocuklarına bağırıp babalarına şikayet etmekle tehdit ettikleri, kızların mahalle girişinde sağını solunu düzeltmek zorunda hissettikleri türden sokakların birinde oturuyordum. Bir binanın, muhtemelen sonradan, kaçak çıkılmış en üst katında.

Ev sahibim Latif Bey, büyücek kafalı, saçları iyice dökülmüş, Ayhan Işık bıyıklı, şişmanca bir adamdı. Uzun yıllar Hollanda'da çalışmış, hastalık nedeniyle malulen emekliliğinin ardından İstanbul'a yerleşmiş ve bu binayı yaptırmıştı.

Kiraların zamanında ödenmesi konusunda fazlaca hassas olmakla beraber kısa bir süre de olsa oturup konuşulabilir bir adamdı.

Karısının yirmi yıl Hollanda'da yaşadığı halde bir tek kelime Flamanca konuşamadığını gururla anlatan bir adamdı. Ailecek yabancılaşmaya karşı direnişlerinin bir göstergesi olarak gururla anlatırdı bütün bunları.

Bu arada gavurların domuz yemekten ne hale gelmiş oldukları da her konuşmanın arasına sıkıştırılmış olmazsa olmaz konulardan biriydi. Oturduğumuz vakit o kadar çok konuşuyordu ki, o kadar çok konudan konuya atlıyordu ki bir süre sonra başladığımız konunun ne olduğunu bile hatırlayamaz hale geliyordum.

Her olaya ilişkin yaşadığı bir olay mutlaka vardı Latif Bey'in. Olay içinde olaylar, insanlar, şehirler, gavurlar, Türkler, derken konuşma böylece akıp gidiyordu.

Latif Bey'in iki oğlu vardı ama bir yüz yüze görüştüklerine şahit olmadım.

Bir sohbet esnasında anlattığına göre, ölecek kadar hasta yattığı bir dönemde sırf bir an önce ölsün de mirasa konalım diye, çocuklarının ikisi de tedavisiyle hiç ilgilenmemişler. Ancak o zor da olsa ayağa kalkmış.

"Beni gavur elleri bitiremedi, tüketemedi, hayatta kaldım bokun, pisliğin, hastalığın içinde. Kendi ülkemde kolay kolay ölmem ben!" deyip anlatıyordu o zamanları.

Çocuklarının kumar tutkusu babalarını bile görmeyecek kadar kör etmiş ve Latif Bey de iyice çileden çıkıp ikisini de kovmuş.

Çocuklarının biri evliymiş ve iki çocuğu varmış, diğeri ise karısından üç yıl önce boşanmış.

Barışabilmek umuduyla bayramda seyranda geliyorlardı ama sadece anneleri, Latif Bey'in eşi Şefika Hanım'la görüşüp gidiyorlardı. Latif Bey çocuklarını pek affedeceğe de benzemiyordu. Sadece torunlarını çok özlüyordu ve bir akşam evime gelip neredeyse zorla sohbete başladığımızda onlardan bahsederken, iki damla kaçamak yaş nasıl olduysa gözlerinden kayıvermişti. Bu adam öfkelenir, hiddetlenir, üzülür derdim ama ağlayabileceğini hiç düşünmezdim. Ama ağladı.

Küçük oğlu bir tefeciye para kaptırmış ve söylenenlere göre parayı ödeyemeyince karısını teklif etmiş. Kadın bir sabah evden çekip gitmiş. Bu çocuğu da öldüresiye dövmüşler. Neyse ki Latif Bey dayanamamış ve borcu ödemiş. Bir daha da yüzüne bakmamış oğlunun.

Latif Bey kendisini öylesine aşağılanmış hissetmiş ki o olayda.

Onun gibi çalışkan ve dürüst bir adamın oğlu kumarbaz olsun, yesin içsin borçlansın sonra da namusundan vazgeçsin. "Olacak iş değil" diyordu. "Yer yarılsa da içine girseydim, o hastalık alıp beni mübarek toprağın en derinine salsaydı da bu günleri hiç görmeseydim" diyordu.

Oğlu tüm bu olup bitenlerden sonra babasının gözüne tekrar girebilmek için bir dergaha kapılanmış. Bambaşka biri gibi dolaşmaya başlamış ortalıklarda. Herkes bu çocuk adam oldu diye düşünmeye başlamış. Gel gör ki orada da bir müridi de kandırıp birlikte hovardalığa çıktığı anlaşılınca dergahtan da kovulmuş.

Bunları anlattığında, insanın çocuklarına bile güvenemeyeceği bir hayatın içinde nasıl da mutsuz olabileceğini, çirkin bir hayaletin, insana öz çocuklarının bedeninden acı acı baktığını gördüğünde neler hissedebileceğini düşündüm.

Latif Bey'in hayatında en sevdiği ve önemsediği varlıkları olan çocukları, en çok uzak durması gerektiği korkulara dönüşmüştü. Bunu aşabilmek için ne yaptıysa fayda etmemişti. Zaten o kadar üstünkörü yaşıyordu ki bazen sadece zamanı doldurmak için birkaç şey yaptığını hissediyordum. Onunla konuşuyor olmamın, onun dünyasındaki karşılığı benim asla anlayamayacağım kadar önemliydi.

Aslında hastalık haberini aldığım ilk akşamı anlatmak niyetindeydim fakat evimden söz edince Latif Bey'in yüzü gözlerimden hiç gitmiyor.

Onun hayatı bir heyecanın, bir nafile uğraşının, bir kaybedişin, bir hüznün ve en sonunda bir vazgeçişin öyküsüdür.

İnsanın kendisini aldanmış ve kullanılmış hissetmesinin hele hele de bunun oğullarından kaynaklanmasının öfkesini onun yüzünde okudum ben. O kadar açık, anlaşılır görünüyordu ki sokakta hiç tanımadan yüz yüze gelseniz bir terslik olduğunu sezebilirsiniz.

Hayal kırıklığı yüzlerine yerleşmiş insanların acıklı umursamazlığı, bütün sokağı kaplayan bir çığlığa dönüşür.

Ben yine de evime geldiğim akşama döneyim.

....

Mahallede aşağılanıp, horlananan çelimsiz çocuklar gibiyim.

Oyunlara ancak adam eksik olduğunda kabul edilen becerik-siz çocuklar gibi.

Hayata katılmakta güçlük çekiyorum.

Benim mevsimim sonbahar.

Sokakların tenhalaşmaya başladığı vakitler.

Tek kişilik oyunlar ustasıyım ben.

Tek kişilik özlemler, tek kişilik acılar ustasıyım.

Ben yağmuru arıyorum.

Ben yağmuru arıyorum.

Ben yağmuru arıyorum.

Ben seni arıyorum.

4.

Evin içinde sıkıştığımı hissediyordum o akşam. Koltuklar, masa, raflar, dolaplar üstüme üstüme geliyorlardı. Gömleğimi çıkarıp nefes almaya çalıştım. İnsanlara ölümcül bir haberi yetiştirmek için delice koşuşturmuş bir haberci gibiydim.

Nefes almaya çalışmaktan, haberi vermeyi unutacak kadar yorgun.

Bir koltuğa oturup televizyonu açtım. İlk açılan kanalda bir çizgi film oynuyordu. O anda kendimi tutamayıp gözlerimin içinden bir şeyler çıkarmaya çalışırmışçasına bir hırsla yeniden ağlamaya başladım. Doktorun odasında yarım kalmış duygular bir çizgi film kahramanıyla birlikte üzerime hücum etmeye başladı.

Hareketli ve neşeli bir müziğin eşliğinde, ne olursa olsun asla ölmeyen karakterler koşuşturup duruyordu. Başkalarının duymasını engellemek istermiş gibi gömleğimi yüzüme yapıştırıp ağlamaya devam ettim.

İnsanın gözyaşının bitmesi diye birşey olsaydı o gece olurdu.

Kendi kendime kızmaya başladım bir taraftan da.

Sonra kalkıp kendime mayıs papatyası kaynatıp içtim.

Mevsim, yazdan sonbahara dönmek konusunda kararsızlık yaşıyordu ve ağlamamı duyunca ölgün bakışlı bir sonbaharda karar kıldı. Meraklı siyah bulutlar, böylesine hıçkırıklarla kimin ağladığını görmek için şehrin üzerine çullandılar. Dışarıda yağmur yağıyordu. Açık pencereden içeriye kafasını uzatan dam-

laları izledim bir süre. Az önce sokağı dolduran insan konuşmaları yerini aceleci adımlara bıraktı.

Böyle anlarda insanın kendisine en çok sorduğu soru "neden ben?" sorusudur. Ben de öyle yaptım ve sürekli kendi kendime "neden ben?" diye sordum. Anlamsız bir soru olduğunu bilmek kendimi bu soruyu sormaktan alıkoymaya yetmiyordu. Her gün binlerce insan ölüyordu. Hatta bunların önemli bir kısmı anlamsız, aptalca sebeplerle ölüyordu ve bu durumda verilecek tek cevap vardı; neden ben olmayayım?

Gerçeği yaşamak, söylemek kadar kolay olmaz hiçbir zaman. Bizim dünyamızdaki bazı gerçekler yalnızca başkalarının yaşaması içindir. Genç ölünmesi gerekiyorsa, insan gençken de ölebiliyorsa, dışarılarda bir yerlerde genç yaşında ölecek birileri mutlaka vardır. Doğrusu benim de bu durumda olmamam için önemli bir sebebim yoktu. Önemli olması bir tarafa hiçbir sebebim yoktu.

O gece evde kalmakla dışarı çıkmak arasında gidip geldim saatler boyunca. Ölüm duygusu insanın tercihlerini bir anda nasıl anlamsızlaştırıyor. Normal şartlarda pekala evde de kalabilirdim dışarı da çıkabilirdim. Fakat ölüm duygusu gelip benimle aynı odayı paylaşmaya başlayınca, aynı koltukta benimle yan yana oturmaya başlayınca bu kadar sıradan bir karar bile gözümde büyümeye başladı. Geçiştirebileceğim birçok şeyi artık geçiştirmemeye başladım. Daha önce gözümde hiç değer taşımayan şeyler dikkatimi çekmeye başladı. Tam aksine deli gibi ilgi duyduğum kimi şeyler de artık aklıma bile gelmiyordu.

Çok şey değişti hayatımda. Artık öleceğimi biliyorum.

Acele etmekle, yavaş olmak arasında gidip geliyordum. Hayatımın geri kalanını hareketli ve her şeye yetişmek için gayret sarfederek geçirmek ya da boşverip sükunet içinde ölümü beklemek...

Hangisini tercih etmeliyim?

Bunun bir cevabı yok.

Tek istediğim şey mahalleme, önceden yaşadığım yere, ailemin hâlâ yaşadığı yere, çocukluğumu rehin bıraktığım yere dönmek oldu. Mahalleme yani; ilk oyunlarımın, ilk aşkımın, apartman önünde ekmek peynir yemelerin, gazozuna maç yapmaların, leblebi tozu yiyip ıslık çalmaya çalışmaların, komşuların odun taşımalarına yardım edip harçlık almaların ve aynı zamanda da geceleri uykumu yarım bırakan bir acının mekanına.

Eski mahalleme...

Terk ettiğiniz bir yere geri dönmek olanaksızdır.

Dönmeyi başarabilseniz de, oranın aslında bıraktığınız yer olmadığını fark edersiniz. Ne geri döndüğünüz yer o eski yer, ne de geri dönen sizsinizdir.

Geri dönüş diye bir şeyin olmadığını o zaman öğrendim.

Geri dönmeyi istiyordum ama nelerin değiştiği konusunda bir fikrim yoktu.

Islak ve solgun yüzlü bir gecede, sonbahar, şehrin rimellerini akıtmıştı ve ben elimde bir mendil usulca gözlerini siliyordum. İstanbul'un akşamüzerleri yansıyan eşsiz silüetini bir battaniye gibi omuzlarıma alıp koltuğa yaslandım.

O zamana kadar binlerce kez kapımı çaldığı halde içeri girmesine izin vermediğim anılarım pencereden umutsuzca bana bakıyordu ve nihayet o gece içeri girmelerine izin verdim. Ipıslak elbiseleriyle gelip içeri oturdular. Biraz içleri ısınsın diye onlara da çay demledim ve anlatmaya başladılar. Her hatıra, dışarıda sırasını bekleyen bir başkasını heyecanla çağırıyordu içeriye. Odama çocukluğum, ilkokuldaki kooperatif kuyrukları ve zor bela alınan gazoz, simit eşliğindeki çocukluk konuşmaları, ilk gençliğim, utangaç fısıldaşmalarımız, kapı önü muhabbetleri doldu.

Hayatımın farklı yüzlerinden oluşan bir panayırın ortasındaydım. Kendi gösterimi izliyordum. Karşılaştığım her yüze sen

de mi buradasın deyip selamlaşıyordum heyecanla.

Oturduğum yerde içim geçmiş, uyumuşum. Uzunca bir zamandır ilk kez mutlu bir rüya gördüm; annem yaralı bir kumrunun kanadını temizleyip bir çeşit ilaç sürüyordu. Kumru hareketsiz bir biçimde masaya uzanmıştı. Annem yarasını temizledikten sonra bir dua etti. Kumru bir süre sonra yavaşça toparlandı ve açık pencereden uçup gitti. Neden olduğunu anlayamadığım bir mutluluk hissediyordum. Pek rüya görmüyordum ama o zamanlardan sonra daha sık görmeye başladım.

Mahalleye dönmek konusundaki isteğim artmıştı.

Peki ama nasıl?

Nasıl dönebileceğimi düşünüyordum uzun uzun.

Bu kadar zorlaştıran ne olabilir ki diyeceksiniz.

Tek bir şey aslında.

Bir tek şey...

....

Yürümeye başladığımda ne kadar yürüdüğümün farkına varamıyorum.

Kendime geldiğimde uzaklaşmış olduğumu fark ediyorum bir tek.

Uzaklaşmak nasıl da yakıcı bir şey.

Sevgilim bir sinema salonunda yanıbaşında oturmuş ve fısıltıları boynumu okşarken bir anda uzaklaşmaya başlıyorum.

Filmdeki gemiye son anda yetişip, geriye dönüp bakmadan ben de uzaklaşıyorum beyaz perdenin derinliklerinde.

İstanbul sonbaharı giyince üzerine, nasıl da sana benziyor farkında mısın?

Ben kalbimi arıyorum.

Ben kalbimi arıyorum.

Ben kalbimi arıyorum.

Ben seni arıyorum.

5.

Eski mahallem dediğim yer, Vefa Stadı'nı geçer geçmez aşağıya doğru uzanan yokuşun bitiminden sonraki sola kıvrıldığında ilk sokak. Kariye ile Draman arasında bir yer.

Mahalleye dönmemi zorlaştıran olayı nasıl anlatmaya başlamalıyım bilemiyorum. Oradan ayrılalı yaklaşık sekiz dokuz yıl oldu. Yirmi beş yaşındayken işimi bahane ederek şehrin karşı yakasına, Üsküdar'a taşındım.

Annem ve babam buna çok itiraz etmedi. Sanki onlar da çok önceden alınmış ama bir türlü bana açmaya cesaret edemedikleri belki de söylemeye kıyamadıkları bir kararı rafa koymuşken, benim istememle birlikte hemen o raftan indirdiler.

Karşıya taşınmayı ve tek başına yaşamayı elbette ben de istiyordum ancak böylesine kolay kabullenmeleri ağrıma gitti, incindim.

Çok istiyor gibi görünmeme rağmen gerçekte bu fikri ortaya attığımda itirazlar geleceğini, evde kalmam için ikna etmeye çalışacaklarını düşünüyordum. Aslında yarım ağızla söylenmiş bir fikirdi. Fakat onlar bunun iyi bir fikir olduğunu söylediler. Babamın istekli duruşu da bu fikrin sahiden iyi bir fikir olduğuna inanmama yetti de arttı. Babam onurunun kırıldığını düşünüyordu ve bundan deli gibi rahatsız oluyordu.

Annem kolay kabullenmiş gibi dursa da, bunu babamın yüzünden yaptığını anlıyordum. Çünkü taşındıktan sonra haftada en az bir gün bende kalmaya başladı. Çamaşır, bulaşık filan yardım edeyim derken, annem bende kalmayı hiç aksatmadı.

Son zamanlarda bende kalmaması için bir sürü sebep uydurup duruyorum. Hatta bir aylık şehir dışına iş gezisine gitmem gerektiğini söyledim ve bu zaman zarfında hiç görüşmedik telefonların dışında. Zira hastalık belirtilerim artık dışarıdan fark edilecek duruma geliyor. Bunu onlara anlatacağım elbette ama nasıl olması gerektiğine karar veremedim henüz.

Mahalleye dönmek, sokağa ve komşuların hatıralarına rehin bıraktığım çocukluğumu geri almak istiyordum. Bir yandan da uzun zamandır, ortada sahipsiz kalmış bir çocukluğun çoktan çarçur edilmiş olabileceğini düşünüyordum. Belki de hiç orada yaşamamışçasına yok edilmiş sıradan bir çocukluktu benimkisi. Ama asla yok edilemeyecek başka hatıralarım vardı ki onları yok sayabilmeyi ne kadar istesem de birçokları için hâlâ ev sohbetlerinin ilerleyen vakitlerine bırakılmış bir hüzünlü hayat öyküsüdür.

Oralara gittiğimde, insanlara selam verdiğimde hiç tanımıyormuş gibi davranmaları sanki varoluşumun önemli bir parçasının boşluğa düşeceği ve hayata tutunmakta güçlük çekeceğim anlamına geliyordu. Beni yok saymaları durumunda yanlış karede görünmüş gibi fazlalık duracaktım. Mahallede yaşayanların evlerinde sakladıkları fotoğraflarda, kesilmiş tarafta kalan bir yüzüm var benim.

Her şeye rağmen rehinde kalmış çocukluğumu kurtarabilmeliyim diye düşünüyorum...

Mahalledekiler bana dışarıdan insanların anlayamayacağı, bize mahsus bir dille, artık buradan git demişlerdi ve ben de çekip gitmiştim. Benim yüzümde bir hüznü okuyor olmalarının nedeni gerçekten ben miyim bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz ama böyle olmaması için yüzümü paramparça edebilecek kadar acılar duydum. Yüzüme baktıklarında gözlerini kaçıracak kadar çirkinleşeyim ama yeter ki bu hüznün izini sileyim istedim. Özellikle kadınların bakışlarından savrulan iğneler gözle-

rime batıyordu ve her defasında eski zamanlardan kalma lanetli bir hastalığı mahalleye taşımışım gibi tepki gösteriyorlardı yüzleriyle.

Bütün bunların asıl nedenini bilmeniz için İlknur'u anlatmalıyım.

Uzun boylu, beyaz tenli, zayıf, arkadan topladığı düz açık kumral saçları, keskin yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri, ışıkta değişen göz renkleri (gün ışığında yeşile çalan bir ela) küçük burnuyla, görenlerin ilk bakışta karar veremeyeceği bir güzelliği vardı İlknur'un. Kimilerinin çok güzel bulacağı, kimilerinin de alelâde bulacağı farklı bir yüz taşıyordu.

İlkokul öğretmeni Remzi Hoca'yla, Aysel Hanım'ın biricik kızları İlknur.

Aynı zamanda, başımız sıkıştığında ya da bir mutluluğu paylaşmak istediğimizde ilk çaldığımız kapı olan iyi aile dostlarımız ve komşularımız.

Mahallenin en eğitimli kızı İlknur. İki yıllık yüksekokulu bitirdikten sonra bir dişçinin yanında teknisyen olarak çalışmaya başlamıştı.

Ailelerimizin onca yakınlığına rağmen benim İlknur'la çok yakın olduğum söylenemezdi. Onun düzenliliği, vakti şaşmaz uğraşıları, şaka kaldırmaz ciddiyeti, önceden hesaplanmış gündelik hayatında anlık fikirlere kapı açmıyordu. Ders çalışması gerekiyorsa ve bunu planlamışsa yeryüzünün en eğlenceli teklifleri bile kafasını kaldırıp şöyle bir bakmasına yeterli olmaz. O an ders çalışıyordur çünkü. Ya da eğer bir yere gitmeye karar vermişse ne yaparsanız yapın sizinle kalmaya ikna edemezsiniz. Böylesine planlı hayatı olan bir kızdı İlknur. Kurduğu arkadaşlıklar da bu düzeydeydi. Yeryüzünün en sevimsiz adamlarıyla arkadaşlık ediyordu. Belkide en azından bana öyle geliyordu. Onlar konuşurken araya girmeye cesaret etmek sözkonusu bile olamazdı. Arkadaş sohbetinden ziyade yasa tasarısı konuşan parlamenter edasındaydılar.

Babasının siyasi duruşu İlknur'u da bir parça olsun etkiliyordu. Sürekli olarak hayatı son derece meşgul insanlara özgü tumturaklı ciddiyetini muhafaza etmek gibi bir sorumluluk taşıyordu. Sendikacı Remzi Hoca'nın kızı olmak böyle bir şeydi sanırım.

Remzi Hoca, iyice kırlaşmış ve diken diken saçlı, hastalıklı gibi zayıf vücutlu, kalın bıyıklı, alt dudağının hemen altında bir kesik izi olan bir adamdı. Sendika uğraşıları oldukça yoğundu. Birkaç gazetede de fotoğraflarının basılmış olması mahallede önemli yüzlerden biri haline gelmesine neden oldu.

Bir gösteride en ön sırada, sol yumruğu havada, gömleği pantolonunun dışına taşmış, can havliyle slogan atıyor ve polis barikatını aşmaya çalışıyordu. Böyle birkaç gazete fotoğrafı, Remzi Hoca'nın mahalledeki taraflarını ve düşmanlarını da pekiştirmişti diyebiliriz. Düşmanları yerine ona kuşkuyla yaklaşanlar demek de mümkün. Çünkü herkes bilir ki Remzi Hoca, bütün bu sendika işleri, sloganları, uzun sıkıcı konuşmaları bir tarafa, dürüst bir adamdır. Dolayısıyla gizliden de olsa karşı taraf için de "iyi adamdır" cümlesine özne olmayı başarabiliyordu.

Zaman zaman takıldığı kahvede uzun söylevler vermek hoşuna gider ama çıktığında arkasından bu adam örgütçü fısıltıları yayılırdı. Ha bir de çocukları böyle bir öğretmene teslim etmenin yanlışlığını söyleyenler de az sayılmazdı!

Remzi Hoca iddialarından, sloganlarından, sendika işlerinden, okuduğu az fotoğraflı çok yazılı gazeteden, kolları deri yamalı, kahverengili kareli ceketinden, bıyığından, sürekli taşıdığı çantasından, cümlelerin arasına sıkıştırdığı bildik kelimelerden hiç vazgeçmedi.

Bir şeyleri ısrarla söylemeye devam edenlerin, bir şeylerin arkasında duran insanların, bir şeylere karşı hoşnutsuzluğunu yüksek sesle dile getirenlerin, nihayetinde yeni bir bahar özle-

mini dile getirenlerin içeri atıldığı bir dönemde Remzi Hoca da bundan nasibini aldı. Altı ay kadar içeride kaldı.

İçeride kalmak cümlesi, o zamanlar hizaya gelmemiz için kullanılan, içinde ölümlerin, sakat kalmaların, işkencelerin, bitimsiz çığlıklarla dolu gecelerin, tüberküloz öksürüklerinin, geri dönmemelerin, fişlenmenin dolandığı uyarı ifadelerinden birisiydi.

Aileler çocuklarını bazı şeylerden uzak tutabilmek için içeri alınabilecekleriyle tehdit ederdi. İçeri alınanların acılı, korkulu hikayeleri dilden dile dolaşırdı. İçeri alınmamak için uzakta durmanız gereken pek çok şey vardı. Dernekler, partiler, sendikalar, kitaplar, sokak gösterileri, birtakım gazeteler hep uzakta durmanızı gerektiren sakıncalı şeylerdi.

Remzi Hoca'nın da içeride başından geçen acı olaylar, gecelerini bir öfke titremesine dönüştüren, gökyüzünün rengini kahverengiye dönüştüren, duyanların susmaktan başka bir şey yapamadığı olaylar vardı. O dönemde babamın arkadaşlarıyla konuşmalarından birinde Remzi Hoca'nın işkenceden geçtiğini ve o zamandan sonra bir daha çocuğu olmadığını duydum. Kirli, küllü, korkunç bir el Remzi Hoca'nın hayalarından tutup, hayatındaki muhtemel mutlu bebek yüzlerinin tümünü acımadan öldürmüştü. Bu yüzden de İlknur'un üzerine titriyorlardı karı koca.

Kocasının siyasi görüşlerine rağmen Aysel Hanım kendi halinde bir ev hanımı olarak hayatını sürdürüyordu. Arada bir annemle dertleştiklerini hatırlıyorum. "İyi hoş adam ama bir gün sağda solda öldürüverecekler diye çok korkuyorum. Alıp götürecekler bir daha da bulamayacağız" türünden şikayetler ediyordu Aysel teyze. Bazı kandil akşamlarında evimize kaçar gelirdi. "Şimdi Remzi Bey'in haberi olmasın biraz mevlit dinleyelim. Duyunca yine hafife alacak beni" deyip, annemle beraber başlarına birer eşarp sarıp büyük bir ilgiyle televizyondaki

kandil programını dinlerlerdi. Hatta o kadar kendilerinden geçerek yaparlardı ki bunu, televizyonun karşısındaki neredeyse vecd halini alan tavırlarını hiç anlamamışımdır.

Aysel teyzeyi seviyordum ama Remzi Hoca'ya yaklaşabilmek çok da kolay değildi. İnsanlarla ilgili çok keskin ve net yargılarda bulunurdu. Birinden bahsedildiğinde "o adam değil, bırakınız efendim" dediği andan sonra hiçbir şey bu fikrini değiştiremezdi. Onun için bir kendisi gibi olanlar vardı bir de kötü adamlar. Arada hiç kimse yoktu. Kendisi gibi düşünen, yaşayan iyi insanlar ve diğer iyilikten nasibini almamış zavallılar ve kötüler. Kendisi gibi düşünmeyenler doğal olarak kötülerle yan yana duruyorlardı dolayısıyla zavallılıklarına bir sebep gerekmeksizin kötülerle anılmayı hakediyorlardı.

Remzi Hoca'nın babamı neden sevdiğini pek bilemiyorum. Babamın sosyal demokrasi sempatisi onu kurtarıyor olabilir. Bir de içeri düştüğünde babamın kendisi için tanıdık çevrelerden yardım istediğini biliyordu.

Bütün bu yakınlaşmalar ve benim de Edebiyat Fakültesi'ne başlamam mahallenin gözünde yeni bir çift olasılığını gündeme getiriyordu. Mahallenin üniversiteli genciyle, Remzi Hoca'nın hanım hanımcık, akıllı kızı İlknur pekala birbirlerine yakışıyorlardı.

İlginçtir o zamanlar her mahallenin sakinleri, kendi mahallelerinde yaşayan çocukları kendi evlatları gibi düşünüp birbirlerine yakıştırabiliyordu. Oto elektrikçisinde çalışan Muzaffer'in annesi Selime teyze, İlknur gibi bir kızı kendi oğluna değil, bana yakıştırıyordu mesela. Adaletli bir bakışla, birbirine denk çocukları, önceleri fısıltı sonra kulis halinde, birbirleriyle evlendirmenin yollarını arıyorlardı. Böylece tanıdık aileler, çocuklarını yabancılara vermekten kurtuluyorlardı. Bu içe dönük hal bir süre sonra artık iyice zorlaşmaya başladı. Sokaklara çıkan çocuklar, başka mahalleleri görünce arzularının da yönü değişmeye başladı.

Mahalledeki bu yakıştırmalar, ailelerin de henüz çok açık etmedikleri duygularını yansıtıyordu. İlknur da ben de olup bitenleri biliyorduk elbette. Bu yüzden de yan yana geldiğimizde bu farkındalığın utancını yaşıyorduk.

Bir gün o güne kadar hiç gerçekleşmeyen bir konuşma geçti aramızda. Bir kafede otururken, kapıdan içeri giriverdi. Meğerse çalıştığı dişçi aynı cadde üzerindeymiş ve öğle yemeği için buraya gelmiş.

İçeri girer girmez beni fark etti ve kısa bir şaşkınlıktan sonra yanıma geldi. Birlikte yemek yemeyi teklif ettim. Biraz nazlanarak da olsa kabul etti ve masaya oturdu.

Yemekleri söyledikten sonra sessizce beklemeye başladık. Konuşmaya nasıl gireceğimizi bilmiyordum. Şaşırtıcı şekilde konuşmaya o başladı. Önümde duran kitabı kendisine çevirip, bakışlarını kitaptan ayırmadan konuşmaya başladı.

"Biliyor musun ben de bazen kendimi yüz yıldır yalnız gibi hissediyorum."

"Neden İlknur?"

Ben böyle sorunca kafasını kitaptan kaldırdı ve yüzüme baktı.

"Benimle sohbet etmek istiyor musun sahiden?"

"Elbette."

"O zaman bana neden diye sorma olmaz mı?"

Az kalsın tekrar neden diye soracaktım ki sustum.

"Peki nasıl istersen."

"Yaptığım her şeye bir neden bulma zorunluluğundan nefret ediyorum."

"Böyle bir zorunluluğun yok."

"Sen öyle san. Aklımın erdiği günden beri bu böyle."

İlknur, kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Ben konuşmanın böyle devam etmeyeceğini düşünürken öyle bir soru sordu ki, içinde bulunduğumuz anın gerçekliğinden şüpheye düştüm.

"Beni seviyor musun?"

"Ne dedin?"

"Beni seviyor musun dedim."

Bir kıza bunu söyleyebilmekle ilgili ilk gençliğimden itibaren biriktirdiğim sözler vardı ama bir kızın durduk yerde söylemesiyle ilgili zihnimde hazır cümleler bulamadım.

Ben olayın şaşkınlığından ne yapacağımı, ne diyebileceğimi bilmezken, o sorunun üstünü örtmek yerine inatçı bir ses tonuyla, kaçmama müsaade etmeden, acımasız bir beklentiyle soruyu üçüncü kez yineledi.

"Beni seviyor musun?"

İlknur'un yüzüyle ilgili onlarca an çarpıp çarpıp geçiyordu yüzüme.

Buna rağmen cevapsızlığıma çare bulamıyordum.

"Şey... ben... bilmiyorum... yani..."

"Yani sevmiyorsun?"

"Öyle demek istemedim İlknur.. bilemiyorum... Seviyorum elbet o... ama..."

"Kardeş gibi, arkadaş gibi mi? Bana aşık mısın diye soruyorum."

Sorunun kesinliği, soranın acımasızlığıyla birleşince oturduğum yerden düşecek gibi hissettim kendimi. Ayağa kalkıp orayı terk edebilirdim. Yapmadım.

"Sana aşık olduğumdan emin değilim."

"O halde aşık değilsin demektir. Bu çok emin olunamayacak bir duygu değil."

"Peki benimle evlenir misin?"

İkinci soru artık mideme kramp sokacak türde bir soruydu ve ben artık bu lanet olası ortamdan kaçabilmek için her şeyi vermeye razıydım.

"Bana bunları neden soruyorsun İlknur?"

"Neden sorusu yoktu. Anlaşmıştık."

"İyi de bütün bunlar ne demek oluyor Allah aşkına?"

"Bir şey demek değil. Sana son derece anlaşılır iki soru sordum. Birincisinin cevabını aldım. İkincisi hâlâ cevapsız. Benimle evlenir misin?"

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim kendimi ta ki doktorun odasında tahlil sonuçlarını öğrenene kadar. Hatta şimdi bile hangisinde daha çaresiz olduğumu kestiremiyorum. Verebileceğim her türlü cevabın yanlış, gereksiz, saçma sapan, aptalca olabileceği endişesi beni gebertiyordu.

İlknur'a aşık olmak duygusu çocukluğumda arada bir gelip zihnimin bir köşesine kurulur ve fakat fazlaca yerleşmesine izin vermeden kapı dışarı ederdim.

Başıma bir ağrı saplandı ve ben durumun çaresizliğiyle aptalca bir yanıt verdim.

"Olabilir İlknur, evlenmek isteyebilirim tabii ki. Ama biraz erken değil mi?"

"Zamanı geldiğinde demek istemiştim."

"Ya bilmiyorum olabilir tabii... ama çok.. çok.."

" Çok ne?"

"Çok şaşırdım İlknur, böyle şappadanak aşk, evlilik filan..."

"Bunda şaşıracak bir şey yok. İkimiz de yeteri kadar büyüdük sanırım."

"Öyle ama..."

"Neyse yemeğimizi yiyelim."

Yemeğin boğazımdan geçebilmesi için su içip durdum.

Oradan çıktığımda bir yanlış yaptığımı hissediyordum ama bu yanlışın nelere mal olacağını kestiremiyordum.

Bazı sorulara verilebilecek cevapların tümü insanlar için yaralayıcı ve hatta öldürücüdür. Çünkü öldürücü bir soruya verilebilecek hiçbir cevap, kendi içinde hayat barındırmaz. İlknur'un sorduğu sorular da böylesi sorulardandı benim için.

Tabii verdiğim cevaplar da...

O konuşmanın ardından hayatın ritminde değişimler olacağını anladım.

Sorun şu ki yeni ritmine ayak uydurabilme şansımı kestiremiyordum.

...

Akıl hastanesinde kalan o sarışın, zayıf kız akardeonunu çalarken hep aşkını düşünüyormuş meğer.

Çaldığı bütün parçaları onun hayaline adıyormuş.

Gözlerinden anlamıştım zaten. Başka türlüsü mümkün değil.

İnsanın ancak aşkı için şarkı söylerken gözleri bu kadar parlar.

Hele bu kadar solgun bir yüz şarkı söylerken birden değişiveriyorsa...

Bir enstrüman çalmayı sırf bunun için isterdim.

Biliyor musun sonbahar gelince İstanbul susuyor birden.

Bu şehir sustuğunda en çok martılar hüzünlenir.

Ben bir şarkıyı arıyorum.

Ben bir şarkıyı arıyorum.

Ben bir şarkıyı arıyorum.

Ben seni arıyorum.

6.

Aslında oturduğumuz mahallede İlknur'la evlenmeyi deli gibi isteyen biri vardı. Mahallenin, bir gazetedeki fotoğrafta yer almış ikinci kişisi. Bu fotoğraf, Remzi Hoca'nın fotoğrafı gibi bir topluluk halinde değil, tek kişilikti. Bir şirkette satış temsilcisi olarak çalışan Aydın'ın fotoğrafı.

Aydın, o kadar içine kapanık bir çocuktu ki satış temsilciliği gibi bir işi nasıl yapabildiğine akıl sır erdiremiyordum. Aynı mahallede yirmi yıl oturduk ve konuştuğumuz süre yirmi dakikadır desem abartmış olmam. Tabii ki bizimle birlikte çok zaman geçiriyordu ama o kadar. Konuşmadan oyuna katılıyordu, sohbetin konuşmayan adamı olarak dinliyordu, kavgaya konuşmadan karışıyordu. Ve duyduk ki Aydın satış temsilcisi olmuş. Duyduk ama Aydın her sabah takım elbisesiyle işe gidip gelmesine rağmen inanamadık.

İlknur'la konuşmayı başarmış. İlknur'un daha sonra anlattığına göre uzun uzun konuşmuş Aydın. Evlenmek istediğini söylemişse de İlknur kendisini pek tanımadığını söyleyerek çekinceli davranmış.

Aydın'ın yirmili yaşlarına başladığında her şeyiyle değiştiğini görebiliyorduk. Çocukluğunun mekanlarına takılmıyordu artık. Başka adamlarla, başka sokaklarda geziniyordu. Geliş gidişini bile göremez olmuştuk. Sorulduğunda kısa bir cevapla geçiştiriyordu;

"Ne yapalım çalışıyoruz."

Bir gün, bir caminin tuvaletinde kolunda serum lastiği ve iğneyle, ellerine doğru sızan kanla ölü bulundu Aydın. Tek kişilik fotoğrafta ayakları kıvrılmış, kravatı iyice gevşemiş, beyaz gömleğinin kolları sıvanmış bir şekilde tuvalette yatmış duruyordu. İnce, zayıf kollarından akan titrek ve baygın kan canını alıp, yerlere bulaştırmış Aydın'ın. Annesinin acısına hürmeten mahalleli ölüm şekli üzerine hiç konuşmadı. Aydın gencecikken öldü deyip geçtiler.

Çok sonraları İlknur ilginç bir cümle sarfetti.

"Aydın yüz yıllık yalnızlığımı bozmaya talip oldu ama üzerimdeki bu lanet ona izin vermedi. Buna cesaret edebilir misin?"

Korkmuştum söyleyiş tarzından.

"Ne lanetinden söz ediyorsun?"

"Yalnızlık lanetinden... Yanıma yaklaşanları yok ediyor!"

Sonra ürkütücü şekilde susmuştu.

İlknur'un sususu, yas tutan yaşlı kadınların sususuna benziyordu. Gözlerinde, yüz yaşına geldiği halde ölmeyi başaramayan kadınların çaresizliğine benzer bir şeyler vardı. Etrafındaki herkesin ölümünü izlediği halde, kendisi bir türlü ölemeyen kadınların çaresizliği. Dışarıdan izlemeye bile tahammül edilemeyecek türden bir ürkütücülük taşıyordu sessizliği. Kadınların sessizliği korkunçtur. Perdenin arkasında bazı gölgeleri seçebilirsiniz ama asla tam olarak ne olup bittiğini anlayamazsınız.

Kaçınılmaz olan, bir akşamüzeri babamın "seninle bir şeyler konuşmamız lazım" deyişinden sonra odaya geçmemizle gerçekleşti.

Babam bana uzun uzun, İlknur'un ne kadar iyi bir kız olduğundan, Remzi Hoca'nın, Aysel teyzenin sahip oldukları güzel hasletlerden, bildik ailelerin çocuklarının evliliğinin öneminden, annemin de bunu ne kadar istediğinden söz etti. Her

ne kadar tavsiye ediyor gibi konuşsa da, bunun içten içe bir talimat olduğunu sezinliyordum. Sezinlemek bir tarafa bundan adım gibi emindim. Babam aile fertlerinden herhangi birine tavsiyede bulunmazdı, olsa olsa talimat verirdi. Bunu söyleyiş biçimini klasik tavsiye formlarına uydururdu o kadar. Söyleyişinden, bakışlarından, seçtiği kimi kelimelerden, başlangıç ve bitirişinden anlaşılırdı ki aslında yapılması vazife olan bir şeyi duyuruyor.

Aramızdaki konuşma da böyle oldu. Sonradan öğrendim ki aynı türde bir konuşmayı, Remzi Hoca da İlknur'a yapmış.

Bundan sonraki zamanlarda İlknur'la daha fazla başbaşa kalmaya başladık. Ailelerin farkına vardığı ama doğal olarak pek fazla görmezden geldiği görüşmelerdi bunlar.

Gençler birbirlerine alışıyor türünden görüşmeler...

İlknur, bir hayattan başka bir hayata kaçmak, yazarı bilinmeyen bir isyan şiirinden, mutedil bir türküye sığınmak istiyordu. Benim önceleri anlayamadığım sebeplerle insanın elini ayağını hareketsiz bırakan bir karabasanın ortasında gibiydi sürekli. Ona asla neden diye sormama izin vermediği için, bu karabasanların kaynağını ilk zamanlarda çözemedim. Bana sık sık aynı cümleyi tekrarlıyordu;

"Neden diye sorma, izle, düşün, dinle ve anlamaya çalış. Anladığını düşündüğün şey gerçektir merak etme. O kadar da gizlemiyorum."

İzledim, düşündüm, dinledim ve anlamaya çalıştım. Anladığımı düşündüğüm şeyler öylesine acıydı ki kendi kendime bile kabul etmekte güçlük çektim.

Remzi Hoca, Aysel teyze, İlknur...

Dışarıdan bakmakla göremeyeceğimiz şeyler.

Aile arasında gerçekleşen bir törenle, İlknur'la nişanlandık.

Neler olduğunu kavrayamıyordum. Benden başka herkes mutluydu. Bana gelince nişanlanan bir gencin tatlı heyecanı ve

mutluluğu değildi yaşadıklarım, daha çok bir gizli bir ortaçağ ayininin yapıldığı nemli, kasvetli bir mağaraya adım atıyordum sanki.

Çocukluk arkadaşımı, bildiğimiz, hayal edebildiğimiz bütün kötülüklerin dört döndüğü bir karabasandan kurtarmaya çalışıyordum.

İlknur'un yaşadıkları ancak böyle anlatılabilirdi. Görmezden geldiğimiz bir üçüncü sayfa haberi gibi...

...

Okul bittikten sonra koşarak eve dönüp, ekmek arası bir şeyler atıştırıp sonra da işe koşturan çocuklar var ya...

İşte onlar, sevgilileri olduğunda el ele tutuşamazlar.

O çocuklar sevgilileriyle yan yana fotoğraf çektiremezler.

Sevgililerine doğum gününde çiçek alamazlar.

O çocuklar, sevgililerinin saçlarını okşayıp, ellerini boyunlarından dolayamazlar.

Onlar her fotoğrafta kırık çıkarlar çünkü.

Başka yere bakarlar.

Yarım çıkarlar çekilen toplu fotoğraflarda.

Görmezden gelinmek biraz da böyle bir şey olsa gerek...

İstanbul, sonbaharda saçlarını arkadan topluyor.

Nasıl da yakışıyor, görmelisin.

Ben bir cesaret arıyorum.

Ben bir cesaret arıyorum.

Ben bir cesaret arıyorum.

Ben seni arıyorum.

7.

İçkinin insanların ellerinden tutup, başka dünyalara, hayalin avutucu yalanlarına götürdüğü bir gece, Remzi Hoca'nın bir öğretmen arkadaşı kalın ellerini İlknur'un üzerinde gezdirmiş.

Eteğini sıyırıp taze bedeninden doyumsuz, hayvani bir şehvet koparmış kızcağızın. İlknur'un uykularına şeytani bir karanlık serpiştirmiş, ani korkular bulaştırmış hareketlerine. Geleceğinden masum gülümsemeler, ilk aşkın dokunuş heyecanlarını çalıp kaçırmış. Gelecek güzel günleri enkaza çeviren bir deprem gibi sarsmış kızın dünyasını.

İlknur korkudan bayılacak hale gelmiş ancak kimseye bunun sözünü etmemiş. Sonraki zamanlarda da adamın tacizleri devam etmeye başlamış.

İlknur'un bir türlü tanımlama cesareti gösteremediği, yok saydığı davranışlar sürünce daha da suskunlaşmış. Bilmem ne amca diye gördüğünde boynuna sarıldığı bir yakınlık yüzü birden korkutucu karanlığa dönüşmüş.

Aynı olayın sürekli devam edeceği bir korku iyice yerleşince İlknur, bütün çocuksu cesaretini toplayıp annesine söylemiş. Aysel Hanım, bunu Remzi Hoca'nın duyması halinde adamı öldürüp cezaevine gireceğinden korkarak olayın üzerini kapamış. Adama olayı bildiğini hissettirecek birkaç jest ve mimikle geçiştirmiş. Ancak İlknur'un dünyasından geçip gitmemiş yaşadıkları.

Yabancı erkeklerin gözlerinde, yüzlerinde, bedenlerinde hep aynı karanlık elin izlerini görüyordu. Dışarıdakileri kendi

bedeninden şehvet devşirmeye çabalayan yılanlar gibi görünüyordu. Evlilik kaçınılmaz olduğunda da yabancı bir erkekle evlenmektense, çocukluğundan beri tanıdığı biriyle hayatını birleştirmeye çalışıyordu.

Güven duyabileceği, yanında gözlerini kapatabilecek cesareti duyabileceği biriyle yaşayabileceği bir hayata kaçıyordu. Bir de Remzi Hoca'nın akıllı kızı sorumluluğu da artık İlknur'u boğacak hale gelmişti.

Çocukluk arkadaşım İlknur gitmiş, nişanlım İlknur gelmişti. Ne Remzi Hoca'ya baba ne de Aysel Teyze'ye anne dedim. Bu tip bir yakınlaşmamız da hiçbir zaman olmadı. Benim bu açığımı annemle babam mümkün olduğu kadar onlara yakın davranarak kapatmaya çalışıyorlardı. Babam zaman zaman rahatsız edici bir sertlikle onlara karşı daha içten davranmamı öğütlüyordu. Onun öğütleme tarzının nasıl olduğunu artık biliyorsunuz.

...

En kötüsü eve geç kalmamak için bir sebep bulamamak galiba.

Koştura koştura evine yetişmeye çalışan adamlara imreniyorum.

Alışveriş yapmalarına, bahşiş bırakmalarına, ellerindeki paketleri arabalarının arkasına atıp, hızlıca hareket etmelerine.

Telefon açıp "yoldayım az sonra evde olurum merak etmeyin"lere imreniyorum bir de...

Sonbahar, eve koşturmamı gerektirecek bütün sebeplerimi alıyor.

Gözlerim dalıyor hızlı adımlara.

Önümdeki kahveyi bitirmek ne kadar endişe verici mesela.

Sonrası yok, ondan.

Kahve bitince sonrası olmayacak sanki.

Ben telaşlı adımlarımı arıyorum.

Ben telaşlı adımlarımı arıyorum.

Ben telaşlı adımlarımı arıyorum.

Ben seni arıyorum.

8.

Nişanlı bir çiftin hayatı nasıl geçer?

Yaşadığınız her şey bir evliliğe hazırlanmakla ilintilendirilir bu dönemde. Evlilik öncesi boşluğu doldurmak gibi bir şey. Nişanlılık denilen dönemde yapılması gerekenler evliliğe hazırlanmanın zeminini oluşturur. Özel hayatını bir kenara atıp, nişanlını tanımaya, ailesini memnun etmeye, ev hazırlıklarını yapmaya, zaman zaman ziyaretler yapmaya çalışmalısın. Daha doğrusu özel hayatım dediğim şey zaten bunlardan ibaret olur.

Nişanlanmamız mahalle sakinlerince de mutlulukla karşılandı. Özellikle yaşlı kadınlar her karşılaşmamızda abartılı iltifatlarla genç çiftleri, müstakbel evlileri onore ediyorlardı.

Bu süre içinde İlknur'u biraz daha yakından tanıma fırsatı buldum. Her geçen zaman hiç ummadığım, daha önce hiç karşılaşmadığım yeni bir özelliğini keşfediyordum. Mesela lunaparkta dolaşmaya bayılıyordu. İlginçtir, özellikle atlı karıncayı izlemekten büyük bir zevk duyuyordu. Akşamları "beni lunaparka götür" diyordu. Lunaparka gittiğimizde de bir şeylere binmeden sadece atlı karıncayı izliyordu.

Aramızda devam eden anlaşma gereği neden sorusunu sormak yoktu. Ama müthiş merak ediyordum neden atlı karıncadan bu kadar hoşlandığını. Dolambaçlı bir şekilde konuya gelmem gerekiyordu ve ben de öyle yaptım.

"Atlı karıncayı bu kadar kendinden geçerek izlemeni gerçekten anlamıyorum İlknur."

"Ve nedenini merak ediyorsun."

"Evet, merak ediyorum. Ama senin şu neden sorusuna duyduğun öfke..."

"Pekala bu kural kalktı. Sana haksızlık ettiğimin farkındayım. Evet bu oldukça hoşuma gidiyor."

"Çocukluğunda hiç binmedin mi?"

"Ooo bay Freud iş başında. Çocukluğumda tatmin edilmemiş bir duygu bilinçaltına itilmiş olabilir öyle mi Freud?"

"Onu demek istemedim... sadece.. olabi.."

"Peki bay Freud önce renklere bak."

Daha fazla üstelemeden dediğini yaptım. Atlıkarıncada o kadar parlak renkler kullanılmıştı ki, dikkat ettikçe insanı içine çeken masalsı bir tarafı vardı. Renkler o kadar parlaktı ki iç içe geçiyor gibiydi bazen. Kırmızılar uzuyor ve yeşillerin içine giriyor, maviler sarılara sarılıyor. Her renk tek bir rengin parçası haline dönüşüyor. Atlı karınca döndükçe, atların ayak sesleri yükseliyor, yıllardır gelecek atlıları umutla bekleyen şehirlilerin gözlerinde parıldamalar oluşuyordu. Uzun yıllar bekledikleri kurtarıcı ordunun atları gibi bakıyorlardı dönüp duran atlara.

"Masalsı."

"İşte tam da bu Bay Freud! Masalsı. Atlıkarıncanın kendisi tamamen böyledir. Üzerindeki çizimlere bak."

Rengarenk binlerce desenle süslenmişti. Bazı yerlerinde küçük aynalar kullanılmıştı. Renkler, desenler, aynalar bir cümbüş halinde usanmadan dönüp duruyordu. Dönerken oluşan çemberde biz de dönmeye başlıyorduk, bir hortuma kapılmış gibi.

"Atlıkarınca bu dünyada icat edilmiş bir şey değil. Mistik bir şey. İnsanlar bir gün hazır buldular. Kimin yaptığını kimseler bilmiyor. İnsanlar bir gün koca bir meydanda atlıkarıncayı buldular ve çocukların dışında kimse binmeye cesaret edemedi. Çocuklar yorulmayan atlara, süslü arabalara binerek kısa

süreliğine de olsa başka bir dünyaya gidiyorlar. Gidip, görüp ama kimselere anlatamadıkları bir dünyaya..."

Sustu.

"Sen de izle ve hissetmeye çalış. Çocukları izle, renklere, atlara, desenlere bak. En çok da atların yüzüne bak. Gözlerine, ağızlarına bak özellikle..."

Yine sustu.

Kalabalık yerlere girmekten çekiniyordu. Normal şartlarda hiç yapmadığı halde böyle yerlere girerken sıkı sıkıya ellerimi tutuyordu. İki aşığın el ele tutuşması gibi değil daha çok bir çocuğun kalabalıkta babasının elini tutması gibi tutuyordu ellerimi. Parmak izleri bırakacak kadar sıkı.

Ne yaparsa yapsın, nerede olursa olsun telefon açıp benden izin istemek gibi bir alışkanlık da edindi bu arada. Her şey için benden onay ister gibi bir hali vardı. Çeşitli kereler bunun gerekli olmadığını dilediğini yapabileceğini ve böylesi izin istemelerin beni sıktığını söylediysem de bundan vazgeçiremedim. Rahatsız edecek kadar, neredeyse yalvarır bir ses tonuyla mesela herhangi bir kız arkadaşıyla görüşmek için, bir yerlere gitmek için izin istiyordu ve bu da beni sinirlendiriyordu.

Yaklaşık üç ay geçtikten sonra iyice anladım ki İlknur'un yeni babası oluyorum. Bana biçtiği rol tam olarak böyleydi. Onun üzerine titrememi, yolunu çizmemi, gelecek hakkında onunla oturup uzun kurgular yapmamı, bazen hiç soru sormadan onu dinlememi istiyordu. Bu kimlik onun zihninde inşa ettiği yeni baba imgesinin tipik özellikleriydi. Özellikle dışarıdaki erkeklere karşı kendisini koruyacak bir baba.

Babasının hiç haberi olmamasına rağmen, yaşadıkları için babasını sorumlu tuttu İlknur. Ona göre şartlar ne olursa olsun, herhangi zarar verici bir durumda kendisini koruyabilmeliydi. Çünkü küçükken kendisine bu konuda kesin sözler vermişti babası. Ancak bu sözleri tutmamış olmasından nefret ediyordu.

Kendisi hiçbir şey söylemese dahi, başına gelen babası anlamalıydı, bilmeliydi, hissetmeliydi, görmeliydi, fark etmeliydi, duymalıydı...

Bu konuda tartışmalar yaşıyorduk. Bazen tartışmalar o kadar uzuyordu ki sonunda ben kesip gitmek zorunda kalıyordum. Sürekli onu konuşmak durumundaydık.

Onun acıları, onun beklentileri, onun geleceği, onun hayalleri, onun arkadaşları...

Bunu İlknur'a bir şekilde hatırlatmak ihtiyacı hissettim.

"İlknur biliyor musun benim de bir hayatım var."

"Ne demek şimdi bu?"

"Benim de bir hayatım var demek."

"İyi de nerden çıktı bu?"

"Sorun da bu zaten. Bir yerden çıkması gerekiyor. Yani o kadar diplerde ki."

"Nedenmiş o? Yani sorun nedir anlayamadım. Elbette bir hayatımız olacak."

"Hayatımız senin etrafında dönüyor İlknur."

"Ne münasebet. Neden böyle sorun yapıyorsun ki anlamadım!"

"Neyse boşver."

Hayatım boyunca kendimle ilgili olarak uzun açıklamalara girmekten kaçındım. Yani duygularımı bütün açıklığıyla uzun uzun anlatmadım kimseye. Bunu yapmak doğru muydu bilemiyorum ama bu böyle sürdü. İstedim ki bana bu kadar yakın olan insanlar birkaç kelimeyle, birkaç cümleyle, bir bakışla, bir nefes alışımla anlasınlar neler olup bittiğini. Çünkü ben böyle anlayabiliyorum. Eğer sahiden birinin yakınında duruyorsam, bu kadarla da olsa farkına varabiliyorum olup bitenlerin. Yakınlarında olmanın hakkını veriyorum ve bunu onlardan da bekliyorum.

Anlayıp da anlamazlıktan geldiğim zamanlar da oldu. Bana hiçbir şey anlatmasa da anlayıp, sonra geri dönüp gittiğim zamanlar. Ama anlamak sorunu çözmeye en küçük katkı sağlamadığı gibi aksine zorlaştırıyordu. İşte o zamanlarda çekip gittim. Bunun utancını da yanıma alıp öyle gittim.

Zaman geçtikçe İlknur'la aramızda süregelen ilişki de benim açımdan zorlaşıyordu. Daha sık ve daha kolay öfkelenmeye başlamıştım. Günler, içinden ışığı çekilmiş, anlaşılmaz derecede öfkeli yüzlerle dolu bir kabus gibi üzerime geliyordu. Her gelen gün bütün karmaşasıyla üzerime çullanıyordu adeta. Zamandan kaçıyordum, saatlerden, gündönümünden, akşamdan, geceden kaçıyordum. Bunun beyhude bir iş olduğunu şüphesiz biliyordum. Zaten her gece kör bir yorgunluk odamın duvarlarında sızlıyordu zamanın çocuğu olan insanın zamanın kendisinden kaçabilmesinin olanaksızlığı başımın üstünde dönüp duruyordu.

Altı ay süren nişanlılığın ardından İlknur'dan ayrılmaya kesin olarak karar verdim. Çocukluk arkadaşımın karabasanlarıyla savaşmak, ona babalık etmek, bir türlü kavrayamadığım dünyasında bir yer tutabilmek artık içinden çıkamayacağım bir duruma gelmişti. Bunu ona nasıl söyleyebileceğimi düşünüyordum. Meseleyi ilk olarak anneme açtım ve annem bir yakınını yitirmiş insanların yüzlerinde karşılaşılan bir üzüntü ve şaşkınlıkla karşıladı durumu. Böyle olması direncimi iyice kırdı çünkü bunu en makul karşılayabilecek kişinin annem olduğunu düşünüyordum. Babamın ve İlknur'un vereceği tepkiyi bu şartlarda düşünmek bile istemiyordum. Vaziyet benim algıladığımdan çok daha ciddi düzeydi. Annem önce kızgınlıkla sonra neredeyse yalvaran tavırlarla kararımdan vazgeçirmeye çalıştı.

"Oğlum bütün millete rezil oluruz."

"Kendi hayatım milletin ne düşündüğünden çok daha önemli anne."

"Ne kötülüğünü gördün ki kızcağızın? Hem o hem de ailesi çok iyi ins..."

"Anne bırak şimdi bunları. Ben kötü demedim, yürütemiyorum dedim."

"Ne demek yürütemiyorum! Bunları şimdi mi düşünüyorsun? Pekala da yürür. Daha dur bakalım, yeni başlıyorsun. İkiniz de yürütebilecek insanlarsınız."

"Olmuyor anne."

"Bak senin canın bir şeylere sıkılmış. Doğru söyle kavga mı ettiniz İlknur'la?"

"Yok anne kavga filan etmedik."

"Bak ölümü öp doğru söyle, kavga mı ettiniz, Remzi Hoca bir şey mi söyledi?"

"Hayır kavga etmedik, Remzi Hoca da bir şey söylemedi."

"Kızın bir ahlaksızlığını mı duydun, gördün?"

"Hayır."

"E daha ne istiyorsun sen de. Ne olacaktı başka. Bak buna hakkın yok. Hepimizi rezil edeceksin. Varsa bir şey söyle halledelim oğlum."

"Bak anne, anlamıyorsun. İlknur, iyi kız hoş kız bir sorun da yok ama hayatımız farklı, beklentilerimiz farklı. Başka sıkıntılar var. Kendimi hapsedecek bir evlilik kurmak istemiyorum. Sana anlatamam şimdi, bir sürü başka sıkıntım var."

"Başka birini mi seviyorsun yoksa?"

"Hayıır."

"Oğlum delirtme insanı, ne derdin var, baban kıyametleri koparır şimdi."

"Babamın kıyametleri eksik olmaz ki hiç."

"Adamcağızın da günahını alma şimdi. Mesele baban değil. Bak iç içeyiz Aysel hanımlarla. Nasıl bir daha yüzlerine bakarız. Rezil oluruz valla."

"Sizin rezil olmanız benim ömür boyu mutsuz olmamdan daha önemli öyle mi? Ne güzel anne, kendi rahatın için beni bir çukura gömmeyi göze alıyorsun. Bu kadar kolay değil mi anne, ben rezil olmayayım onun ne hali varsa görsün. Bravo sana vallahi."

"Saçmalama oğlum, böyle düşünür müyüm, düşmanın mıyım ben senin. Yeminle söylüyorum öyle değil. İyi olur diye söylüyorum, iyi kız İlknur, ailesi iyi insanlar. Neden mutsuzluğunu isteyeyim senin?"

"O zaman daha fazla uzatmayalım bu tartışmayı. Bu iş bitti. Yarın İlknur'a da söyleyeceğim."

"Oğlum sen yine de bir süre düşünsen, bakarsın değişir fikrin. Belki evlilik seni korkutuyordur. Ne dersin?"

"Kaç gece bunu düşündüğümü biliyor musun anne? Bu iş bitti artık. Daha fazla ne olursun ısrar etme."

Çetin geçen bir kış mevsiminin ardından bir daha hayata dönememiş bitkiler gibi hissediyordum kendimi. Karların altında, son yaşam kırıntılarını da tüketip, toprağın müsekkin koynunda yalnızlığımı yaşıyordum. Etrafındaki herkesi kırıp döken bir salgın gibiydi sözlerim, kimsenin duymaktan hoşnut olmadığı...

Annem, İlknur, babam, Remzi Hoca, Aysel teyze...

Annemle olan konuşma bile bu kadar sarsıcı olduğuna göre, İlknur'la konuşurken ne yapabileceğimi hayal etmeye çalıştım. Bütün gece kendi kendime bunu ona nasıl söyleyebileceğimin planlarını yaptım. Cümleleri tekrarladım, sebeplerimi onun gözüyle tartmaya çalıştım, geliştirebileceği itirazlara karşı vereceğim cevapları tasarladım.

İnsan bazen doğru kelimeleri, doğru cümleleri bulabildiğini zannediyor, henüz yaşanmamış anlara ilişkin. Oysa yaşanan an kendi sözlerini dayatıveriyor insana. Ağzınızı kitleyip, hiçbir planlanmış söze fırsat bırakmıyor. Bir fırtınanın ortasında

buluveriyorsunuz kendinizi ve bir fenerin cılız ışığını görebilmek için gözlerinizi delice yorup etrafa bakınıyorsunuz.

İlknur'un yüzünden ayrılmayan bir hüzün var. Benim yakından tanıdığım, başka kadınlarda da rastladığım türden bir hüzün bu. Akşam vakti işinden eve dönmek için bindikleri otobüslerde uyuyakalan kadınların yüzündeki hüzün gibi. Henüz evlenememiş geçkin kadınların yüzünde de var aynı hüzünden. Ya da cezaevlerindeki açık görüşme günlerine gelen kadınların yüzündeki gibi bir hüzün...

Yüzünden, bakışlarından, sesinden, saçlarından, ellerinden hiç eksilmedi bu hüzün İlknur'un. Kavga ettiğimiz zamanlarda öfkemi alıp götüren garip bir şeydi. Evet ona acıyordum. Kelimenin tam anlamıyla acıyordum. Kimi zaman merhamete değmeyecek davranışları beni delirtse de ona acıyordum.

İlknur'un yanına her türlü teçhizatımı donanarak gitmeye karar verdim o gece. Maskelerim, yalanlarım, acınası yüzüm, kabul edilebilir sebeplerim, hislerim, geçmiş günlerden arta kalan yara izlerim, tenime sinmiş soğukluğum, rüyalarımı talan etmiş korkularım ve aşka değmemiş kalbimi de yanıma alıp gidecektim.

Öyle de yaptım.

Annemle konuştuktan sonra İlknur'u aradım ve akşamüzeri kendisiyle buluşmak istediğimi söyledim. Biraz işi olduğunu söylese de mutlaka görüşmek istediğimi söyledim. Dışarıda olduğumuz zamanlarda oturduğumuz ve genellikle tenha olan kafede buluşmak üzere sözleştik.

Akşama kadar zor sabrettim.

Kafeye benden önce gelmişti ve içeride oturuyordu. Kimsesiz, çaresiz bir dağ ceylanı gibi gözlerimin içine baktı yanına doğru yürürken.

Ayağa kalktı ve boynuma sarılıp yanaklarımdan öptü. Ben tepkisiz bir şekilde yanına oturdum. O da oturur oturmaz ağla-

maya başladı. Henüz bir şey söylemeye fırsat bırakmadan gözyaşları içinde konuşmaya başladı.

"Beni bırakma ne olursun!"

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Bir an annemle konuştuğunu zannettim ama öyle değilmiş. Ondan ayrılma kararımı nasıl öğrendiğini bilemiyorum.

"Ne olur beni bırakma!"

"İlknur böyle yapma şimdi. Bırakmak, bırakmamak meselesi değil."

"Tamam ne istersen yaparım, söz veriyorum. Ne değişmeli diyorsan değiştiririm. Yeter ki gitme."

"Bak durumu zorlaştırıyorsun, lütfen."

İlknur'u ilk kez böyle görüyordum. Ona acıdığım doğru ancak bu içsel bir hal olarak ötelerde bir yerlerde duruyordu. Böyle gözyaşlarıyla yalvarmaya başlayınca şaşkınlıktan dilim sürçmeye başladı. Ölseydim dedim kendime. Ölseydim daha iyiydi böyle bir konuşma yapmaktansa. İlknur'un gözlerine sonbahar gelmiş, yapraklar birbiri ardına dökülüyordu ayaklarımın dibine. İki kişi, bordoya çalan bir gökyüzünde alev alev saçılan gözyaşlarında yanıyorduk. Kısık bir ağlayışın iç çekişleri kulaklarımı sağır ediyordu.

"Beni bırakma ne olursun. Sana sahiden ihtiyacım var. Beni bıra..."

"İlknur yeter Allah aşkına sus. Olmayacak böyle biliyorsun."

"Olacak, sen istersen olur. Yeter ki bi...."

"Olmayacak! Benden hayatımı istiyorsun sen. Bunu yapamam anlıyor musun? Bunu yapamam. Bütün ömrümü veremem. Senin dünyana giremiyorum bile."

"Peki söz veriyorum ben de elimden geleni..."

"İlknur!"

"Elimden geleni yapa..."

"İlknur bitti."

"!?...."

"Bitti diyorum, anlıyor musun? Bunu sürdüremem artık. Oynamaktan bıktım. Aylardır oynuyorum senin yanında. Bu karabasandan seni ben kurtaramam. Bak ben o kadar güçlü biri değilim tamam mı? Sana ben yardım edemem."

İlknur bir tek kelime daha etmedi. Ayağa kalktı ve gitti. O günden sonra da tek kelime etmedi benimle.

Arkasından bakmadım. Kafasını arkaya çevirir ve göz göze geliriz diye bakamadım İlknur yürürken.

Kafeden, benim dünyamdan, gelecek kurgularımdan çıktı ama uykularımı bölen kabuslardan çıkaramadım yüzünü.

Ayrılışımız kısa bir zaman diliminde gerçekleşmesine rağmen, hiç de kolay olmadı. Çok fazla konuşmadı İlknur ama konuştuğu kadarıyla, kalbimin bir köşesini tekmeleyip dışarı çıktı. Tekmelediği yerin acısı hiç dinmedi.

Çevremizdekilere göre büyük bir haksızlığa imza atmıştım. Gencecik bir kızın tüm hayallerini, hayatını altüst eden, duygusuz bir adamdım ben. Bunun doğru olmadığını kimselere anlatamadım. Anlatmam da mümkün değildi zaten. Ama haklı olduğumu düşünüyordum. Doğrusu hâlâ da böyle düşünüyorum.

Fakat daha sonra yaşananlar artık benim tek kelime bile edebilme hakkımı elimden aldı. Bir nehrin kenarında susuzluktan ölen adamın trajedisini yaşıyordum.

Kimseyi suçlayamam. Olayların gelişimi insanların büyük bir haklılık payları olduğunu dair kanaati pekiştirdi.

Yeniden düşünmek zor o günleri.

Hem de çok zor...

Çok...

...

İnsan bir kere aşık olmaya görsün. Her şeyi sevdiğine yormaya başlıyor.

İzlediğim filmlerdeki kadınlar, okuduğum şiirlerdeki kadınlar hep sen.

İstanbul'u da sana yoruyorum, sonbaharı da...

Bu sonbahar hayatımın en uzun sonbaharı.

Fakat ne garip!

Sen hayatımda azaldıkça, sonbahar uzuyor.

Sonbaharı sana yormak, belki de bu yüzden dünyanın yorucu işi gibi geliyor.

Zor sahiden...

Zor.

Sonbaharda gitmekten söz ediyorum.

Ben yitik bir zamanı arıyorum.

Ben yitik bir zamanı arıyorum.

Ben yitik bir zamanı arıyorum.

Ben seni arıyorum.

9.

Nişanı bozup ayrılmamızın ardından beş ay geçmişti ki İlknur bir sabah evden çıkıp bir daha da dönmedi.

Kendisine yakışır bir tarzda sessiz, gösterişsiz, tek bir not bırakmadan evden çıkıp gitti İlknur.

Birkaç parça eşyasını, evin bir odasındaki utançla karışık korkusunu, incecik bedenine sakladığı öfkesini alıp gitti.

Annesinin gülümsemelerini, babasının bitimsiz siyasi konuşmalarını, benim huzurumu da beraber götürdü yanında.

Bu beş aylık süre içince İlknur'un neler yaşadığını, gitmeye kesin karar vermesi için ne gibi şeyler geliştiğini hiç bilmiyorum.

Ailesi deliye döndü tabii ki. Aramalar, beklemeler, polisler, ilanlar, gazeteler ne yaptılarsa haber alınamadı İlknur'dan.

Hastaneler, morglar, mezarlıklar da işin en acıtıcı yanlarından biri gibi duruyordu ilk başlarda ama zaman geçince anladık ki, buralarda da olsa bulmak insanları bir şekilde rahatlatacak.

İlknur gidince o kadar üzülmeme rağmen ağlamadım. Onun gideceğini, er ya da geç gideceğini hissediyordum. Hissetmekten de öte biliyordum diyebilirim.

Kendimi ağlamamak için tutuyordum ta ki fotoğrafını görene kadar. Bir kayıp ilanında İlknur'un fotoğrafını görünce gözyaşlarım akmak için benden işaret beklemedi. Bunun tam zamanı olduğuna karar verdiler ve uzun uzun aktılar gözlerimden.

Arada bir yer yarılır ve giden insanlardan bir kısmı oraya gizlenir.

İlknur da onlardan biri oldu.

Bir ay haber alınamadı.

Bir ay sonra eve telefon açtı. Çok kısa bir cümleyle geçiştirdi ama ortalığı bayram yerine çevirdi.

"Merhaba anne. Merak etmeyin iyiyim. Sonra görüşürüz."

Bu kadar!

Biri kaçırmış ve mutlaka zorlayarak aratmış olmalı diye düşündük hepimiz. Sonra tekrar polisler, ilanlar, koşuşturmalar. Ama fakat tek bir ipucu bile bulamadık.

Yavaş yavaş bu duruma alışıyorduk galiba.

İlknur gitti ve başka bir yerde hayatını sürdürüyor.

İyi de nasıl, kiminle, nerede?

Bunların cevabı bulunamadı. Yalnız bir akrabasını daha aradığını öğrendik bir ay sonra. Sonrasında bir mektup. İlknur kontrollü olarak ailesine yaşadığını hissettiriyordu ve fakat mesajı kesindi;

"Ben yokmuşum gibi yaşayın."

Geçen zaman içinde İlknur'un yaşadığı acıyı büyütenin sadece vücudunda gezinen yabancı ve tiksinti veren bir el olmadığını, daha da incitilmiş olabileceğini düşündüm.

Bilmiyorum.

Fakat bildiğim bir şey var.

Aradan geçen zamanla ailesinin ve kimi mahallelinin bana karşı öfkeleri büyüyordu. İlknur'un gidişine dair en büyük suçu bana yıktıklarını geç fark ettim.

İlknur gidince benim hayatımdan da huzuru götürmüştü derken bunu kastediyorum.

İçimden bir ses şöyle söylüyor. Aslında Remzi Hoca da, Aysel Teyze de bir şeyler biliyordu fakat onlar da üzerini örtüp, nişan bozulunca kaçan kız klişesine sığındılar.

İlknur'un gitmesi için bu sebebin yeterli gelmeyeceğini bildikleri halde kendi vicdanlarını rahatlatmak için bu sebebe olanca gayretleriyle sığındılar.

İlknur da kurbandı, ben de.

İkimiz de garip bir hayat kurgusunun, bir sarkacın iki yanında kalmıştık.

Bir kader gelip ikimizi yakınlaştırmıştı.

Bu saatten sonra ben de evde kalamazdım. Kadim zamanların öfkeli tanrılarından biri mahallemize girmiş, ortalığı yakıp gitmiş ve iki genç kurban olmadan çıkmayacağını haykırmıştı.

Biri İlknur oldu, diğeri ben.

Ben de evden ayrıldım.

Gitmeyi başaranlar inandırıcı insanlardır benim gözümde.

İnsan bir kez gidebilmeyi başardıysa söylediklerini de başarabilme gücüne erişmiş demektir.

Gidebilmek hayatın bütün tehditkâr ve şımarık yüzlerine kafa tutabilmektir bir bakıma.

Gidebilmek, hiçbir şeyi umursamadan, kendi masalında anlatılan yolları adımlayabilmektir. Ben de masalıma doğru adım attım.

Başlangıçta masalsız cümlelerle başladıysa da sonradan bir kabusun içinde delice yürüdüğümü fark ettim. Bir masalın kabusa bu kadar yakın olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Ayrıldığım gün, mahallede ip atlayan kız çocuklarının ipi her çevirişlerinde rüzgar biraz daha neşeyle esip, önüne kattığı çocukluk hayallerini gökyüzüne savuruyordu.

Neyse bütün bunların bir önemi yok şimdi.

Şimdi bunların hiçbir önemi yok.

Ayrıldığım gün, telli arabalarına atlayan çocuklar annelerini uzak yerlerde kaliteli dondurma satan dükkanlara götürüp dondurma ısmarlıyorlardı.

Ayrıldığım gün, yaşlı bir kadın pencere önündeki solgun çiçeği için neredeyse gözyaşı döküyordu. Solgun çiçekle kendi hayatı iç içe geçmiş ayırt edilemiyordu neredeyse.

Ayrıldığım gün... ayrıldığım gün....

Her neyse bunların önemi yok.

Ben çektirdiğim ilk vesikalık fotoğraftaki yüzümü arıyorum.

Ben çektirdiğim ilk vesikalık fotoğraftaki yüzümü arıyorum.

Ben çektirdiğim ilk vesikalık fotoğraftaki yüzümü arıyorum.

Ben seni arıyorum.

10.

Artık alışıyordum hastalığıma. Alışabilmemi de garipsiyordum.

Tam da o zamanlarda öğrendim ki, insan denilen varlığın alışamayacağı hiçbir durum, hiçbir olay yok yeryüzünde.

Anneme şehir dışında olduğumu söylememe rağmen çok sık arıyordu. Kötü olduğumu düşünmesin diye, tüm bu konuşmalarımızda içten, sıcak ve en önemlisi inandırıcı olmaya gayret ediyordum.

Geri döneceğimi, tekrar evimizde kalmaya karar verdiğimi söylemedim. Bunun için annemden önce kendimi alıştırmam, hazırlamam gerekiyordu.

Hatırlamaya çalışıyordum bir yandan da.

Karışık bir zihnin darmadağın odasında, her şey sağa sola fırlatılıp atılmışken, bu odaya kimlerin girip çıktığını hatırlamaya çalışıyordum.

Eskiye her dönüşümde, kumrular gelip yanımda uçmaya başlıyorlardı. Kahverengi kumruları, mahalleden ayrıldıktan sonra hiçbir yerde göremedim. Sanki bizim mahalleye özgü kuşlardı bunlar. Acaba herkesin mahallesinde, sadece onlara özgü ve başka yerlerde karşılaşılamayacak kuşlar, ağaçlar, çiçekler, oyunlar, şarkılar var mıdır? Olmalı diye düşünüyorum. Her çocukluğu özel yapan ayrıcalıklar bunlar galiba.

Bir yandan da eşyalarımı toparlamaya çalışıyordum. Evi şimdilik boşaltmayacaktım. Belki üç dört ay sonra tamamen

boşaltabilirim diye düşünüyordum. Mahalleye döndüğümde nelerle karşılaşabileceğimi bilmediğimden, tekrar evime geri gelebilirim diye ihtiyatla yaklaşıyordum olaya. Annem ısrarla buna gerek olmadığını söylese de, böylesi bir ihtiyatlılık bana birkaç fazladan kira ödemek dışında hiçbir şey kaybettirmezdi.

Gün içinde mesai yapmak zorunda olacağım bir işte çalışmamak ne kadar büyük bir şans. Hele de benim gibi biri için...

Bir araştırma geliştirme şirketi için raporlar hazırlıyordum. Onlar bana değişik konu başlıklarını, talep ettikleri işleri söylüyorlardı ve ben de genellikle internet üzerinden araştırmalar yapıp, dosyalar hazırlıyordum. Ender olarak da başka kaynaklara ihtiyaç duyup, bazı kütüphanelerde çalışmak zorunda kalıyordum.

Uzun yıllardır bilgisayar başında çalışmalarımı sürdürüyordum. Fazla insanla karşılaşmamak, muhatap olmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu. Bilgisayarın başında ve genellikle evimde olabileceğim bu işi gayet iyi yaptığımı düşünüyorum. Yani en azından benim için biçilmiş kaftan diyebilirim. Az konuşma, az insan, az değişiklik...

Eve dönme hazırlıkları yaparken hayalimi yüzler dolduruyor. Gökyüzünü ansızın kaplayan kuşlar gibi onlarca yüz doluyor zihnime.

Mahalleden uzaklaştıktan sonra en çok özlediğim insanlardan biri de Saatçi Nurettin Efendi oldu.

Sahiden de Saatçi Nurettin Efendi'yi tanımanızı isterim.

Bazı insanlar yaşadıkları zaman diliminde yapıştırma dururlar. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Yüzlerine bakıldığında başka topraklara, başka zamanlara, başka göklere, başka öykülere ait olduğunu hissettiğiniz adamlar tanıdınız mı?

Nurettin Bey böyle adamlardan işte.

Bir an susup öylece kalıverir ve sonra hayata kaldığı yerden devam eder. Bu süre içinde saatçi dükkanında çıkıp, bir

yelkovanın sırtına binmiştir. Zamanın alnındaki izlerde yürüyüp, bizim varlığından haberdar olmadığımız sokaklara girmiştir. Belki oralarda uzun zamandır gelmesini bekleyen birilerini ziyaret edip sonra geri dönmüştür.

Abartmıyorum bütün bunlar olmuştur diye düşünüyorsunuz. Ve hiçbiri olanaksız gelmiyor insana.

Saatçi Nurettin Efendi'nin bu anlık gidip gelmelerini herkes bilir ve öyle zamanlarda tek kelime etmeden susarlar. Sonra da ortak bir kabulle içinde bulundukları zaman dilimine geri dönerler.

Uzun yıllar önce bu mahallede oturuyormuş Nurettin Efendi. Bizim kuşak o zamanları hatırlamıyor. Yaklaşık otuz beş yıl önce bir kadına aşık olmuş ve ani bir kararla vedalaşıp gitmiş. Görenler dünya güzeli bir kadın olduğunu söylüyorlar ama nasıl denir, korkutucu bir tarafı varmış.

Korkutucu derken, bu kadar güzel bir kadının bu kadar sessiz olması, bu kadar kendi içinde yaşaması insanların anlam veremediği bir şeymiş. Mahalleye sonradan taşınmış bir ailenin kızıymış. Annesi, anneannesi ve kendisi.

Mukaddes.

Nurettin Efendi mahallenin bütün gençleri gibi görür görmez çarpılmış Mukaddes'e. Yaşlılar kıza ne kadar güvensiz baksalar da, gençler bir o kadar onunla nefes alıp verir olmuşlar. Kısmet Nurettin Efendi'ye olmuş.

Sade bir düğünün ardından evlenmişler.

Aradan iki ay geçtikten sonra da mahalleden ayrılmışlar. O vakitler Nurettin Efendi PTT'de memur olarak çalışıyormuş. Bir tayin sözkonusu olmadığından kimseler anlam verememiş aniden gitmelerine.

Aradan on yıl geçmiş ve Nurettin Efendi geri dönmüş mahalleye. Bir tek kelime bile etmeden gelmiş ve şu an bulunduğu küçük dükkanı tutup, saat tamiri yapmaya başlamış. O gün

bugündür saatçiliğe devam ediyor. Mahallelinin zihnini kemirip duran olayları ise kimseler bilmiyor.

Hakkında rivayetler dolaşmıyor değil. Mukaddes'in kötü kadın olduğunu söylüyorlar. Nurettin Bey'in aklı yerinden çıkmış ve kızı bırakamamış. Utancından kimseyi arayıp sormamış. Sonra bir pavyonda kadını öldürmüşler. Nurettin Efendi geri dönmüş.

Bu anlatılanların doğruluğunu kimseler öğrenemedi. Hikaye sadece bundan ibaret değil. Başka şeyler de anlatıyorlar.

Nurettin Efendi karısının bitmek tükenmek bilmeyen isteklerini karşılayabilmek için büyükçe bir yolsuzluğun içine girmiş. Buradan aldığı parayı karısının hesabına geçmiş. Bir süre sonra olay ortaya çıkınca Nurettin Efendi tutuklanmış. Fakat karısı Mukaddes ona cezaevinde hiç bakmamış. Doğru dürüst bir avukat tutacak bir parası bile olmadığından garibim epeyce bir ceza almış. Sekiz yıl içeride yatmış ve çıkınca karısını da bulamamış. Dediklerine göre karısının bir aşığı varmış, onunla ortadan kaybolmuşlar. Hatta Mukaddes'in annesi diye bildikleri kadın da aşığının annesiymiş.

Nurettin Efendi cezaevinde saatçilikle uğraşmış. Bu arada da birini ziyarete gelen bir şeyhle tanışmış ve hayatını da değiştirmiş diyorlar.

Nurettin Bey'le epeyce sohbet etme imkanı buldum ama herkes gibi ben de geçmişiyle ilgili tek bir soru sorabilecek cesareti bulamadım kendimde.

Sonuçta zamanı ellerinde tutan bir bilge gibi duruyor dükkanında.

Başı sıkışan herkesin uğrayıp, bir iki kelam edip, huzurla çıktığı bir saatçi dükkanı burası.

Nefes Saatçisi...

...

Ben seni arıyorum diyorum ya...

Bilmem.

Belki de... belki de... bir gün hiç beklenmedik bir yerde karşıma çıkmandan, "işte geldim" demenden, "hadi gidelim buralardan" demenden korkuyorum.

Ben senin uzaklığını seviyorum.

Ben senin uzaklığını seviyorum.

Ben senin upuzaklığını seviyorum.

İkinci Bölüm

Bazen öyle sanıyor ki insan, eskisi gibi olabilir her şey...
Olmaz halbuki.
Olmaz.
Tüketip de geçtiğimiz onca şey eskisi gibi olamaz.
Ben sadece denemek istedim.
Farkındayım olmayacağının.
Ben hala gözlerini bıraktığım yerde arıyorum.

1.

İşte tam da karşısında duruyordum.

Nefes Saatçisi...

"Vakit nefestir" demişti bir keresinde Nurettin Efendi. Neden böyle söylediğini anlayamamıştım. Vakit varlığın nefesidir. Zamanın eceli geldiğinde varolan her şeyin de eceli gelir.

Bir süre bekledim vitrinin önünde. Saatler, saatler, saatler, zamanın karmaşası, telaşı, yürüyüşü...

Eski cep saatleri, masa saatleri, kol saatleri, duvar saatleri...

Biri haricinde, hepsi tek bir saati gösteriyor; 18.10!

Tek bir saat doğru zamanı gösteriyordu. Diğerleri aynı noktada bekliyordu. Nurettin Efendi'nin hayatında bir yerde durmuştu tüm saatler. İnsanların zamanı ilerliyordu. O da insanların zamanı doğru anlayabilmeleri için küçücük saat parçalarıyla uğraşıyordu ama gel gör ki kendi dükkanındaki saatler ilerlemiyordu.

Durmuş saatlerin ortasında bir adam yavaş hareketlerle zamanı incitmekten korkar bir halde hayatını burada sürdürüyor.

İyi de neden 18.10?

Bunu da bilmek mümkün değil. Birileri sorsa da baştan savma cevaplar alıyor; "ne bileyim canım güzel duruyor öyle."

Dükkan bir halvet mekanını andırıyordu. Bu kadar saatin içinde zamanın dışına çıkabilmek mümkün müdür?

Bu ancak Nefes Saatçisi'nde mümkün inanın bana.

İçeriye adım attığımda Nurettin Efendi'yi bıraktığım gibi buldum. Gözüne taktığı bir aletle bir saatin neredeyse içine girmiş, elindeki incecik aletle kurcalayıp duruyordu.

Oturduğu yerin hemen üstünde bir levhada, "Aşkın meyine kandım / N'oldun a gönül n'oldun" yazıyordu.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Ooo beyefendicim hoşgeldiniz."

Onun için küçük büyük herkes beyefendi veya hanımefendidir.

"Hoşbulduk Nurettin amca"

"...gel ...gel ...Otur şöyle bakalım. Çay demli duruyor."

"...yok ....yeni geldim de... Eşyalarımı bile daha çıkarmadım. Ben sonra gelirim."

"Peki efendim... peki... beklerim. Hoşgeldiniz tekrar."

Selamlayıp çıktım. Sahiden de eşyalarımı evin önüne indirip ona uğramıştım dükkanı açık görünce.

Sonra dönüp zile bastım.

Annem indi, çocukluğum indi, babam indi, arkadaşlarım indi, dayımın şavrolesi indi, Zagor indi, Esemspor ayakkabılarım indi, pileli pantolonum indi, radyodaki arkası yarınlar indi, televizyonunuzu kapatmayı unutmayınız indi, siyah önlüğüm indi.

Hepsi birer birer indiler Kısmet Apartmanı'nın önüne.

Eve çıktık sonra.

Masanın üzerinde her annenin kendi çocuğunu karşılarken gerçekleştirebileceği en içten selamın görüntüleri duruyordu. Sevdiğim yemekler. Annelerin kendi elleriyle çocuklarının sevdiği yemekleri yapması gibi bir hediyeden, hoşgeldinden daha güzel ne hayal edilebilir. Bana kalırsa da hiçbir şey bunun yerini tutamaz.

İnsan bir süre kendi evinden ayrı kaldığında nasıl da yabancılaşıyor. Etrafa böylesi gözlerle baktığımı fark eden annem duruma müdahil olarak oğlunun daha fazla yabancı kalmasına izin vermedi;

"Şuna bak a şaşkoloz oğlum. Ne öyle yabancı gibi. At üstünden şu ceketini de masaya kurul."

"Tamam annecim tamam. Acıkmışım vallahi."

"Acıkmaz mı insan. Bunca yoldan geldin. Eşyaydı bavuldu. Hemen... otur...hemen."

"Babam nerede gelmedi mi daha?"

"Yok... aradı gelecekmiş ama. Sen yemek yiyene kadar gelir."

"Hı hı tamam. Bir elimi yıkasam ben."

"Aaaa... deliricem şimdi. Oğlum banyoyu bilmiyor musun? Misafir gibi..."

"Tamaaamm. Kızma hemen tombik."

"Ne tombiği ayol. Kaç kilo verdim üç ayda. Elbiseden öyle gözüküyor."

Anne ve oğul için aradan geçen zaman ve yaşananlar küçücük bir zerre kadar bile uzaklığa neden olamaz diye düşünüyorum. İşte bunca olup biten olay, evden çıkıp gitme, geri dönüş ve her şey aynı.

Bu duyguyu seviyorum.

Annemi de...

Yemeklerin tamamına elimi sürmek mümkün olmadı.

Annem henüz farkında olmasa da iyiden iyiye iştahım kesildi. Hastalık zorluyor. Ama her şeye rağmen son ayların en sıkı yemeğini yedim bir şeyler sezdirmemek için. Ne de olsa en sevdiğim yemekler duruyordu önümde ve annem beni yemek yerken izlemekten hoşlanıyordu. Onun bu güzel vaktini elinden alamazdım.

Kendimi zorladım.

Hastalığımı anneme nasıl söyleyebileceğimle ilgili en küçük bir fikrim bile yok.

Ama er ya da geç öğrenecekler. Nasıl desem anneme söylemek, kendi ilk duyduğum anda hissettiğim acıdan bile büyük bir acıyı doğuracak benim için.

Annemin yaşayacağı acıyı ise düşünmek bile istemiyorum.

Yapacak bir şey yok. Ona kötülük yapmak istemezdim elbette ama içimde koşan kör hücreler her geçen gün biraz daha duvarı siyaha boyuyordu.

İçimde yükselen bir karanlık var ve bir gün bu karanlık gözlerime de çökecek. O zaman yüzüme bakan herkesin kolayca farkedip anlayacağı bir karanlık olacak bu.

Saklayamayacağım bir karanlık.

Ne kadar geciktirirsem o kadar iyi.

Allah kahretsin!

Hayatımın bütün karanlıkları da aynı sebeple çoğalmadı mı?

Ne kadar geciktirirsem o kadar iyi!

Hayatta hiçbir şeyi geciktiremez insan.

Yemeği bitirdikten sonra annem çayın demlendiğini hatırlattı. İlaçlarımı almam gerekiyordu. Bir torba ilacı bavulumda saklamaya çalışıyorum. Koyu renk bir poşetin içine koydum ilaçlarımı. Sonra aynı poşeti bir başka poşetin içine daha koyup içine kalem, not defteri, ıvır zıvır bir sürü şey daha koydum.

Gizli saklı ilaçlarımı aldım. Bunu nasıl devam ettirebileceğimi düşündüm bir ara. Bir çaresini bulurum herhalde deyip, yeni demli çayın şifalı kokusuna bıraktım bütün benliğimi.

Bir ara sustuk.

Annem bir sürü şey anlatıyordu geldiğimden beri. Aslında benimle ilgisi olmayan bir sürü gereksiz olaya girdi çıktı. Fakat anlıyorum ki ucu bir tarafıyla bana dokunabilecek hiçbir şeyle ilgili tek bir kelime bile etmiyor.

Sustuk.

Sessizliği ben bozdum.

"Anne!"

"Efendim oğlum"

"Bana kızgın mısın?"

"O ne biçim laf oğlum. Ben sana kızar mıyım hiç... ne münasebet."

"Özür dilerim."

"Ayol ne özrü. Şuna bak. İç çayını... iç. Beğenmedin galiba."

"Anne özür dilerim. Seni hiç üzmek istemezdim."

Ağlamaya başladım.

Oğlu ağlayan bir anne susar mı?

O da ağlamaya başladı.

Sarıldık birbirimize.

"Bana sakın darılma olur mu anne..."

"Ölürüm de darılmam yavrum. Canımın içi... ölürüm de darılmam."

"Hiç darılma..."

"Hiç darılmam... hiç"

"Sana bir şey söyleyeceğim."

"??"

"Neyse... neyse... seni seviyorum anne."

"Ben de yavrum. Hadi bakalım ağlama artık. Sen değişmişsin böyle zırıl zırıl ağlamalar nerden çıktı şimdi?"

"Özlemişim ondan."

Sonra ikimiz de sustuk.

Söyleyemedim.

O da daha fazla üstelemedi.

Ne bileyim sanki o anın büyüsünü bozacak hiçbir şey duymak istemiyor gibiydi.

Bozmadım ben de.

2.

Asıl zorluk babamla karşılaşmak elbette.

Oğlu en yakın arkadaşının kızıyla nişanlanmış. Sonra nişan oğlunun isteğiyle bozulmuş ve kız bir süre sonra da kayıplara karışmış. Alıp başını gitmiş.

İlknur'un hayatını saran onca şeye rağmen, herkes kendi üzerine bir sorumluluk almamak için suçu benim üzerime yıktılar.

Remzi Hoca bunun farkında olmasına rağmen suçu gizliden gizliye benim üzerime atmakta bir sakınca görmedi.

Ben de çekip gittim ve böylece suçlu gözlerinin önünde olmadı.

Peki geriye dönünce ne olacak?

Bunun cevabını hep birlikte göreceğiz. Ama en azından babamın daha sağlıklı düşünebilmesini ne kadar arzu ediyordum bilemezsiniz.

İçim içimi yedi babam ha geldi ha geliyor diye. Annemle karşılaşmamızı bir doğaçlamaya bırakmıştım ama babamla karşılaşmamız için defalarca prova yaptım ne söylemem gerektiğiyle ilgili olarak.

Kapı çaldı ve ayağa kalktım.

Babam yorgun bir yüzle kapıda göründü.

O an öyle bir şey hissettim ki anlatılmaz. Sanki babam beni ilk gördüğü anda kollarını açıp, hızlı adımlarla yanıma gelip bana sarılacaktı. Aslan oğlum deyip koltukaltlarımdan tutup

havaya attığı günlerden kalma bir bakışı fark ettim. O bakış olduğundan eminim.

Ama yapmadı.

Başını önüne eğip, annemin ısrarına rağmen ayakkabıları ve pardesüsüyle ilgilenip vakit kazanmaya çalıştı.

Sonra ben hep ordaymışım gibi davrandı.

"Hoşgeldin baba" dedim.

"Hoşbulduk... sen de hoşgeldin."

"Hoşbulduk."

Elini öpmeye eğildim. Hiç beklemiyormuş gibi davrandı.

Baba sarıl bana.
Baba öp beni.
Baba göğsümü çatırdatırcasına sarıl.

"Ne var ne yok?"

"İyidir baba ne olsun işte."

"İşler ne alemde? Çalışıyor musun?"

"Hı hı... evde çalışıyorum. Bilgisayarda işlerim."

"Adam gibi bir iş yeri bulsaydın daha sağlam olurdu."

"Yoo.. aslında öyle değil. Sağlam... sağlam bir iş."

"Sigortan var mı?"

"Var. Kanser tedavisi pahalı bir iş. Bir sürü ilaç masrafı olur. Sigorta epeyce bir kısmını karşılıyor. Özel sigorta yapıyor şirket. Allah'tan öyle, yoksa bu hastalık her şeyimizle bitirir bizi."

"Var baba."

"İyi bari."

Bu kadar.

Söylenenler ve söylenmeyenlerle birlikte bu kadar.

İlknur yok. Remzi hocalar yok. Çekip gitmeler yok. Kaybolmalar yok. Geri dönmeler yok. Pişmanlıklar yok. Sarılmalar yok.

Yok işte.

Babam masaya geçti.

"Biraz zayıfladın mı sen?"

"Yoo... hayır... bilmiyorum doğrusu. Ama sanmam."

Bu kadar gevelenmiş bir cevaptı işte. Bu sorulardan o kadar korkuyorum ki. Zayıflamışsın, ateşin mi çıktı, yorgun gözüküyorsun, hâlâ mı geçmedi, yüzün soluk duruyor saptamaları.

Bütün bunlar benim gizlendiğim kapıları açan anahtarlar.

Bu anahtarları gördüğüm yerde alıp, fırlatıyorum bir köşeye.

O gece pek bir şey olmadı.

Biraz televizyon izledik. Sonra annem istersen erken yat dinlenirsin deyip yatağımı hazırladı. Bembeyaz çarşaf serili yatağıma uzandım. Uzun bir gece geçirdim.

Epeydir rüya görmüyordum.

O gece rüyamda her şeyi yarım bırakmadan önceki günleri gördüm.

En çok da İlknur'u.

Özlemiş miyim?

Bunları düşünmenin vakti değil şimdi.
Nerelerdedir acaba?
Kendimi alıkoyamıyorum.
Hayalini savuşturamıyorum.
Tanrım yardım et!
Lütfen.

3.

Sabah olur olmaz hemen giyinip dışarı çıkmak için izin istedim.

"Kahvaltı hazır oğlum. Erkenden kalkıp hazırladım."
"Anne Nurettin Efendi'ye uğrayacağıma söz verdim."
"Nerden çıktı şimdi? Öğlen vakti uğrarsın."
"Anne biraz dışarı çıkayım. Hava alırım."
"İyi sen bilirsin. Çok geç kalma sakın."
"Tamam... tamam. Öğle vakti gelirim."

Sokakta nasıl tedirgin yürüdüğümü anlatamam.

Kimseyle karşılaşmak istemiyordum bugünlerde. Biraz zaman diyordum kendi kendime biraz zaman. Herkesle yüzleşebilmek için biraz zaman.

Bu yüzden de zamanın durduğu yere attım kendimi.

Saatçi Nurettin Efendi'nin yanına.

İçeri girdiğimde Nurettin Efendi'nin elinde eski ciltli bir kitap duruyordu. Kafasını kaldırdı, gözlüklerini çıkardı. Yüzü gülümsedi.

"Aman efendim. Buyrun... buyrun."

"Teşekkür ederim. Nasılsınız?"

"Alemde emaneti gezdiriyoruz evladım. Makam-ı aşkın cilvesini seyrediyoruz."

"İlahi Nurettin Amca. Bir şeyler söylüyorsun ama. Anlayabilsek!"

"Anlarsın evladım. Anlarsın. Acelen ne. İnsanız işte. Musa da acele etti anlamak için ama olmadı. Bekleyemedi soru. Sormam hiçbir şey demişti ama sordu işte."

"!?"

"Sen gel bakalım şöyle. Hah... buraya otur bakalım."

"Sağolun. Rahatsız etmiyorum değil mi?"

Bunu söyler söylemez yanlış bir laf ettiğimi anladım ama ne çare. Ağızdan çıkanın çaresi yok.

"Aman evladım. Nurettin amcanın huyunu suyunu da unuttun burdan gidince."

"Yok... unutmadım... merak etmeyin."

"Fakirin mekanında misafirin verdiği nimettir rahatsızlık değil. Bir daha duymamayım. Kahvaltı ediyoruz şimdi.

"Olur."

Hemen kalkıp bazı torbaları açmaya başladı. Sanki ilk iş buraya geleceğimi bekliyormuşçasına tedarikliydi. Küçük bir masanın üzerine gazete kağıtlarını yayıp, kahvaltılıkları çıkarmaya başladı.

"Simit hazır. Peynir de burada. Çay da var. Saltanat sürüyoruz alemde ne olacak daha."

"Haklısın valla."

Bir güzel kahvaltı etmeye başladık.

Tanrım şimdi tam da burada, böyle oturmuşken, kalbimi dolanan huzur çıkıp gitmezden önce, biraz zaman ver bana.

Kahvaltı boyunca hiç konuşmadık.

Nurettin Efendi'nin hafif yüksek sesli Bismillah'ı ve Elhamdülillah'ı.

Hepsi bu.

İkisi arasında tek bir kelime etmedik.

Ağırbaşlı bir sessizlik bizimle oturdu sofraya. Kadim zamanların bilgelerinin anlattığı türden derin bir sessizlik. Tanrı'ya özgü bir sessizlikten iki kişi pay alıyorduk. Kalbimiz genişliyordu. Yeni doğan çocukların ilk haykırışlarına olanak tanıyacak bir sessizlik dünyaya yayılıyordu bir saatçi dükkanından. Onlarca onlarca saatten tek bir tık sesi bile duyulmuyordu. Gün doğumunun bir sesi varsa şayet o an kulağımda gezinen ses, o sesti.

Kapak kısmı kırık bir teypte dönüp duran kasetten kısık sesle çalan bir ilahi eşlik etti kahvaltımıza. Raflardaki saatler boynunu hafifçe eğmiş dervişler gibi duruyorlardı.

"Ey gafil-i men fi'l beden, ihsana gel tevhid ile,
Aç gözünü al hisseden, iz'ana gel tevhid ile..."

"Nurettin amca. Sana bir şey soracağım."

"Dikkat et evlat. Soracağın soru, alacağın cevaba hazırlıklı olmanı gerektirir."

"Yani?"

"Yanisi şu cevabından hoşlanmayacaksan, kaldıramayacaksan hiçbir soru sorma!"

"Anlıyorum.... anlıyorum."

"Ne soracaksın?"

"Şeyy... biraz daha düşünmem lazım galiba."
"Sen bilirsin."

Saatçi Nurettin Efendi her lafını esirgemeden söyleyen bir adamdır. Hesap kitap bilmez. Edebini asla bozmadan söylenmesi gereken her şeyi söyler. Bunu herkes bildiğinden tek bir lafına kimsenin kırıldığı görülmemiştir.

Ben veda edip giderken arkamdan seslendi.

"Sen sen oldun. Ben ben oldum. Ne sen umdun. Ne ben umdum..."
"Eyvallah."
"Güle güle yine gel."
"Gelirim."

4.

İnsanlar "tekrar gel" dediğinde, alışkanlık gereği "gelirim" diyorum.

Oysa yakın zamanda gelemeyecek birileri varsa işte onlardan biriyim ben. Aldığım her nefes, ağrısız geçen her zaman benim için yaşanmışlığın verdiği o büyük coşkuyu temsil ediyor. Mutluluk artık bir nefesle, ağrısızlıkla ölçülecek kadar daraldı benim için. Bundan ötesini değil yaşamak, düşünmek bile benim için fazladan iyimserlik geliyor.

Ağrılarım artıyor da ondan söylüyorum bütün bunları.

Terlemelerim ve halsizliğim gitgide artıyor.

Annemin dikkatini çekmesinden korkuyorum.

Bunu fark etmesi kaçınılmaz olacak ama ne kadar geç olursa o kadar iyi.

İnsanın kendisini saklaması ne zor gerçekten.

Hele seni gerçekten seven insanlardan saklanmak büyük maharet ister.

Sevgili yüzündeki solgunluğu, içinden geçen bir mutsuzluk esintisini, ellerinle fazladan oynayışını, gözünü fazladan kaçırışını, saçlarınla fazladan oynayışını, gözlerini fazladan kırpıştırmanı bile fark eder.

Sevgilinin baktığı bir yüz her şeyi açığa vuran bir aynadır.

Aşık olmak, bir yüze aşina olmaktır.

Aşık olmak, bir yüze yansıyan her bir hissi en ince ayrıntısına kadar hissedebilmektir.

İlknur buralarda olsaydı yüzümü ondan kaçıramazdım biliyorum.

İlknur!

Tanrım nerededir acaba?

İtiraf etmeliyim zaman zaman ben de, gidişinin benim yüzümden olduğunu düşünüyorum. Elbette bütün suçu kendi üzerime aldığım zamanlar var.

Bundan kaçmıyorum ama biraz daha düşününce biliyorum ki o gidecekti.

İlknur önünde sonunda gidecek kızlardan biriydi. Bunu adım gibi biliyorum.

Gitmemesi için onunla birlikte kalır mıydım?

Evet kalırdım.

Bunu sadece hayatından endişe ettiğim için söylüyorum.

Hayatta olup olmadığını bilmiyoruz. Ailesini ve bizi teskin edebilecek tek şey var o da İlknur'un birkaç yerden telefon etmiş olması, birkaç da mektup yazmış olması. Tam hayatından endişe edeceğimiz vakit bir mektup ulaşıyordu elimize.

Allah'ın belası yerde bulamıyorduk gel gör ki!

Evet İstanbul'da olduğunu tahmin ediyor herkes. Fakat bu şehrin içinde insan kaybolmak isterse kayboluyor işte.

Giden bir kız dönmez.

Mahalledeki insanların bir çoğunda böyle bir duygu var biliyorum. Herkes onun bir yerlerde kötü yola düştüğünü söylüyor. Giden bir kızın bulabileceği başka bir yolun olamayacağı duygusu var ortak hislerde.

Ben öyle olmadığından eminim.

İnsan özlüyor elbette.

Yaşlı kadınların çeyiz sandıklarını açıp, içinde ne var ne yok diye yüzlerce kez karıştırıp durması gibi bakıyorum geçmiş zamana.

Her baktığımda aynı şeylerin çemberinde buluyorum kendimi.

Geçmiş zaman gitgide daha da daralan bir çembere dönüşüyor benim için. Bu yüzden yürürken dönüp arkasına bakmayanlardanım ben de.

Yaşlı kadının bir daha üzerine olmayacak parlak kırmızı kumaştan yapılmış elbisesi gibi bakıyorum güzel günlere.

Gözümün önünde ve fakat artık uzak.

Özlemek biraz da böyle bir şey.

Ama öğrendim ki, ölüm gelip almadıysa insanı, uzaklar yakınlaşabiliyor.

İnsan bir anda karşısında buluveriyor en umulmadık yüzleri.

İstanbul'un sonbaharla dertleştiği bir günde otobüs durağına doğru yaklaşırken onu görünce anladım.

Sonbahar şarkıları yüzüme çarpıp dururken, ben artık kalbimin gürültüsünden sağır olmak üzereydim.

5.

Onu öylece bana bakarken gördüm.

Aradan geçen onca zamana rağmen yüzünde aynen duran incinmişlikle, telaşla, kül rengi hüzünle karşımda duruyordu.

Avuç içlerinden alevler saçılıyordu etrafa.

Yalnızlaştırıyordu çevresine saçtığı ateş.

Suskundu.

Susarak anlatılabilecek ne varsa onu anlatıyordu bakışlarıyla.

Şaşkınlığımın ağırlığıyla olduğum yerde kalakaldım. Ayaklarım ağırlaştı, ruhum ağırlaştı ve gidemedim yanına.

İlknur da birkaç saniyeliğine baktı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi caddeden karşıya geçti.

Arkasından gitmek istedim. Olmadı.

Arkasından bağırmak istedim. Olmadı.

Arkasından ağlamak istedim. Olmadı.

Gördüklerimden emin olamamanın şaşkınlığıyla eve döndüm.

Annemin bir şeyden haberi olmadığını görünce merakım biraz daha arttı. Belki yeni gelmiştir diye düşündüm.

Düşündüğümün doğru olduğunu ertesi gün anladım.

İlknur sahiden de geri dönmüştü. Giden kızlar geri dönmez yargısını altüst ederek, gitmesi ne kadar şaşırttıysa, dönüşü de o oranda şaşırtarak gelmişti.

Bu mahalleye geri dönenler yaşadıklarını anlatmazlar.

Nurettin Efendi de anlatmamıştı, ben de anlatmadım ve nihayet İlknur da anlatmadı. Zaten insanların şaşkınlıkla dolu sevinçleri üzerine gitmelerine engel oluyordu.

İlknur döndü işte o kadar.

Gerisi önemli değil.

İlknur hayatta işte o kadar.

Artık evde kıvranıp duruyordum bir an önce İlknur'la görüşebilmek için. Fakat evlerine daha önce hiç adım atmadığımdan ziyaret etmem söz konusu bile olamazdı. Ne Remzi hocanın ne de Aysel teyzenin beni görmek isteyeceğini zannetmiyordum.

Peki ya İlknur?

Aklımı delik deşik eden kurşun gibi soru işte bu.

Peki ya İlknur beni gördü mü o gün? Gördüyse neden konuşmadı? Görmediyse acaba görmek ister mi? Bana kırgın mı hâlâ?

Bütün bunların cevabını bilmiyorum.

Bunları öğrenebilmenin tek yolu karşısına çıkmak. İlknur'un karşısına çıkabilmek demek, içinden duman rengi hüzünler akan bir anılar nehrinin karşısına dikilebilmek demek benim için.

İlknur'un karşısına çıkabilmek demek, gece vakti kan ter içinde kaldığın bir kabustan bir türlü uyanamamak demek. Seni içine çeken bataklık gibi bir geçmişin içine gitgide biraz daha saplanmak, elini uzatmak ve tutacak kimseyi bulamamak demek.

Saplanmak, gömülmek, yok olmak demek bir süre sonra.

İki gün geçmesine rağmen evdekilerden çıt çıkmıyordu nerdeyse. Annemle babam benim olmadığım anlarda fısıldaşıyorlardı uzun uzun o kadar. Bana bu konuyla ilgili be tek kelime ettiler ne de bir şey sordular.

Bunlara nasıl cesaret edeceğimi uzun uzun düşündüm.

Ve bir gece bütün cesaretimi toplayıp sabahın erken saatinde evden çıkıp, sokağın girişinde beklemeye karar verdim.

Öyle de yaptım.

Güneş doğduktan bir süre sonra sokağın caddeye bakan girişinde bir pastaneye oturdum. Börek, çay derken epeyce bir vakit orada takıldım. Yine gelmeyince dışarı çıkıp bir gazete aldım ve köşedeki kafeye oturdum. Üst üste kahveler içmeye başladım.

Vakit öğleye yaklaşıyordu ki İlknur'u gördüm.

Ayağa kalkıp yürümeye başladım.

Yanına iyice yaklaştığımda beni fark etti.

Ayaklarım saplanmaya başlamıştı.

Gömülmeye başladım.

Biraz daha... biraz daha.

Son bir umutla elimi uzattım.

"Merhaba İlknur."

Bir an sustu. Sustu. Biraz daha sustu.

Sonra elimi tuttu.

"Merhaba... nası... nasılsın?"

"İyiyim... iyiyim ben. Seni de iyi gördüm."

"Hı hı... iyiyim. Benim biraz işim var."

"Tamam... tamam. Sonra... sonra görüşebilir miyiz?"

Haydi evet de.

Tut çıkar beni karanlığımdan.

Evet de.

Bulutları bir kez olsun görebileyim sen gittiğinden beri.

Bir mum ışığı yansın odamda. İyi yürekli bir peri girsin içeri dans edelim sabahlara kadar. Güneş gözlerimizden alsın aydınlığını.

Evet de ne olur.

Bir türlü hatırlayamadığım şarkıyı hatırlayayım çocuklara bakınca. Kapımı yumruklayan çaresizlikler gitsin bir süreliğine de olsa. Dışarıya uzatayım başımı. Yağmuru öpeyim dudaklarından.

Bir tek evet!

"Görüşelim. Olur. Yarın öbür gün olabilir."

"Sağol... İlknur... görüşürüz."

Saçma bir şekilde el salladım arkasından. Umarım görmemiştir.

İstanbul pitikare elbisesiyle dans ediyordu.

Kırmızı ayakkabılar başka bir şehre bu kadar yakışamaz.

6.

Üzerimdeki ağırlıklardan kurtulmam gerekiyordu öncelikle.

Hastalığımı unutsam da zaman zaman, aklıma geldiği ilk andan itibaren olanca ağırlığıyla üzerime abanıyordu. İlaçlarımı düzenli olarak almaya devam ediyordum.

İlknur'la konuşmamızın sonraki günde üzerimdeki yükün bir kısmını bırakabileceğim bir yere gittim.

Saatçi Nurettin Efendi'nin yanına.

Onun dükkanından kim ne zaman girse şöyle bir hisse kapılıyor;

"Benim geleceğimden bir şekilde haberdar olmuş ve oturmuş beni bekliyor."

Zira ne zaman gitsem ben bu hissi yaşadım. Sanki sözleşmişiz de gitmişim gibi. Bunun nasıl bir şey olabileceğini size anlatamam.

İçeriye girdim.

Selamladım ve yerime oturdum.

Misafirlerine öyle yakın davranıyor ki Nurettin Efendi, içeriye girdiğinizde bir insanın sizi görmesinden dolayı bu kadar mutlu olabileceğini görünce siz de deli gibi seviniyorsunuz.

"Evlat, insanlar hakkında Allah'a uy, Allah hakkında insanlara uyma!"

"Nedir bu şimdi Nurettin Efendi?"

"Hiç. Aklıma geliverdi seni görünce. Nasılsın evlat?"

"Sağolun iyiyim."

"Çayım da hazır hani."

"Bu sefer ben koyacağım çayı."

"Aaa dünyada olmaz. Sen otur bakalım. Hizmet misafire ne zaman düşmüş canım."

Çevik hareketlerle kalkıp çaydanlığın yanına gitti.

Kenarda bir pakette sarılı börekleri, kurabiyeleri de eski ve birbirinden farklı iki tabağa özenle yerleştirdi. Çayları doldurdu ve servis etmeye başladı.

"Zahmet ettiniz valla. Teşekkür ederim."

"Zahmet olmazsa rahmeti nereden bulacağız yan gelip yatmakla."

"Sağolun."

"Sen de sağol evlat."

Çayları içmeye başladık. Birkaç dakikalık sessizlik oldu. Ben konuşmasam ve aradan bir saat geçse belki de Nurettin Efendi konuşmaz.

Sessizliği bozdum.

"Size bir şey söylemek istiyorum. Belki biraz da danışmak."

"Hay hay. Bu fakirin yardımı olursa memnuniyetle. Dinlemeyi bilir ama nasihata gelince bilmem. Söyletirse Mevla, biz de ağzımızı açıveririz."

"Yalnız... şeyy... bu söyleyeceklerimin aramızda kalması gerekiyor. Tamam mı?"

"Elbette evladım. Elbette. Sırrını en ücramıza gömeriz."

"Ben... ben... biraz hastayım. Aslında biraz değil epeyce hastayım."

"Süphanallah. Nedir evlat? Kötü bir şey yoktur inşallah."

"Kötü bir şey var Nurettin Efendi. Kötü bir şey var."

"Hayrolsun şimdi. Nedir o?"

"Kanserim ben."

"Ne... ne dedin. Ağzından yel alsın oğlum."

"Kanserim ben evet."

"Nasıl yani şimdi sabah sabah. Tetkik ettirdin mi?"

"Evet tabii. Defalarca."

"Eee tedavi durumu?"

"Tedavi oluyorum. Kemoterapiye başlamadık henüz. Bazı ilaçlar kullanıyorum."

Nurettin Efendi duygularını saklamaya çalışsa da bunda pek başarılı olamadı. Olduğu yere yığıldı adeta.

"Bak şimdi üzüldüm evlat. Rabbim hayırlı şifasını verir inşallah. Dur bi bakalım. Hemen telaşa vermeyelim."

"Önemli değil Nurettin Efendi. Ben alıştım aslında. Ama ne bileyim senin bilmeni istedim."

"Babanların haberi yok mu?"

"Henüz yok. Ama söyleyeceğim."

"Olur mu oğlum. Hemen haberdar etsen. Yapılabilecek ne varsa yapmak lazım. Böyle habersiz olur mu?"

"Söyleyeceğim tabii. Ama şimdi değil. Biraz daha zaman geçmesi lazım. Ne olur şimdi bunu konuşmayalım. Biraz dertleşmek istedim."

"Tamam... tamam. Elbette dertleşelim. Şafi olan Allah'tır. Duamızı eksik etmeyelim."

"Aslına bakarsan dua etmiyorum ben."

"Neden?"

"Şimdi ölümün kıyısına gelmişken dua etmeye başlamak bana çok hesaplı geliyor. Kendimi kötü hissediyorum. Sanki ikiyüzlülük gibi anlıyor musunuz?"

"Bir kere ölümün kıyısını bilecek bizler değiliz bu bir. Bunda anlaşalım. Kendini koyvermeyeceksin."

Nurettin Efendi'nin gözleri doldu.

Benim de gözlerim doldu.

İkimiz de silmeye çalıştık.

"Bak şimdi yaa. Koca adamın ettiğine bak! Kusura bakma evlat."

Cebinden çıkardığı büyük beyaz mendille gözlerini sildi.

"Önemli değil. Gerçekten... Ne bileyim insan ölüme bu kadar yakın durunca yaşama hevesini kaybediyor."

"Ölüm hep yanıbaşımızda değil mi? Bizim aklımızdan atmamız ölümü uzaklaştırmıyor. Biz kendimizi ölüme uzaklaştırınca ölüm de bize uzaklaşıyor sanıyoruz ama nafile. Ölüm bir adım ötede zaten.

"Haklısın belki ama yine de biraz daha fazla yaşamayı ister insan.

"Aklından çıkar at bunları. Efendimiz 'inanan kimse için, Rabbine kavuşmaktan başka rahat yoktur' buyurmuş."

"Ne bileyim yine de zor geliyor işte. Atamıyorum aklımdan."

"İnancımız bizi diri tutuyor evladım. Sonra sabır. Sabredeceğiz. Allah sevdiği kula azab etmez. Ona sıkıntı verir ve sabrettirir."

"Sanırım bana azab etmeye karar verdi."

"Allah seni sever evladım telaş etme. Senin zahiren iyiliğine şahitlik edenler varsa Allah da seni sever."

"Bilmem ki!"

"Merak etme. Bu fakir karnından konuşmaz bilirsin."

"Evet biliyorum ama..."

"Aması maması yok. Dünya hüzün yeridir. Gariplerin sıkıntısı bitmez. Peygamber mesleği de böyledir. Hüzne bakar her yanı."

"Öyle mi dersin?"

"Ben değil evlat, büyükler öyle söylüyor. Duanı eksik etme. Tabii ki tedaviyi de."

"Tamam. Ama kimseye bir laf etmeyeceksin değil mi?"

"Yahu söz verdim amma bana yanlış geliyor."

"Zaten şimdi bilseler de bir anlamı yok. Hastaneye gidiyorum ben merak etme. Zamanı var. İnan bana haberleri olacak. Belki doktor haber verir."

"İyi de..."

"İyisi kötüsü böyle Nurettin Efendi. Benim çıkmam lazım artık."

Nurettin Efendi şöyle bir çenesini sıvazladı.

Ne yapacağını bilemiyordu bunu anlayabiliyordum.

Öte yandan uzunca bir süredir yüzleşmek istemediğim bir başka gerçeği önüme sermişti.

Tanrı'yla yüzleşmek zorunluluğu.

Zaman zaman O'nunla yakınlaşmak için gayret ettiğimi söyleyebilirim. Kapısından kovulmadığımı da.

Ama nedense hayatın karmaşasının Tanrı'nın elini gizlediğini fark ettim epeyce bir zaman geçince. Anladım ki hayatımda olup biten iyilikleri O'nun elini fark etmeden gereksiz tiplere mal etmişim.

Şehrin kalabalığı, küstahlığı, şımarıklığı Tanrı'nın elini gözlerimizde uzaklaştırıyor evet. Tutkular, ihtiraslar üst üste gelince insanların kıyasıya savaştığı bir rekabet alanına dönüyor dünya. İyiliklerin tümü bizim elimizden çıkarken, kötülükler etrafımızda dizili şeytanların kötü sürprizleri oluyor.

Böyle olmak istemedim.

Hayatın gerçekliklerine karşı bu kadar kör olmak beni utandırıyor.

Allah'ın karşısına çıkmaya utanıyorum.

Bu kadar vurdumduymaz ve bencil davranmak aptalcaydı ama oldu bir kere. Utancımı gizleyebilecek değilim.

O gece uzun bir aradan sonra dua ettim.
Sahiden dua ettim.
Açık açık konuştum Allah'la.
Gizlemeden, utancımı da önüne sererek dua ettim.
İyileşmek filan değildi o geceki duam.
Bundan önce pişmanlık duyduğum ve düzelmesini arzu ettiğim başka şeyler de vardı.

Üçüncü Bölüm

1.

İlknur'la buluşmamız nihayet gerçekleşti.

Sonbahar rüzgarlarının solgun bakışları üzerimizden yavaş yavaş uzaklaşırken, güneş eve erken gelen baba sevinciyle gözlerini kırpıp, şehri kucaklıyordu.

İçimden kopan huzurlu bir kıpırtı, ölü hücrelerin duvarını zor da olsa aşıp, bir tebessüme dönüşüyordu.

Uzunca bir aradan sonra ilk kez aynaya bakarken hafifçe tebessüm edip göz kırptım kendime. İlk buluşmasına giden ergen çocukların heyecanını taşıyordum neredeyse. Üstümü başımı son bir kez daha kontrol edip dışarı çıktım.

İlknur'la buluşacağımız yere.

Gümüşsuyu'ndan aşağıya inerken sağ tarafta kalan bahçeli kafeye.

Benden önce gelmişti.

Kendisine bir çay söylemiş ağaçlara, çiçeklere bakıyordu ifadesiz bir yüzle.

Yanına yaklaşınca başını çevirdi ve hafiften gülümsedi.

"Merhaba."

"Merhaba İlknur. Gecikmedim umarım. Bekledin mi?"

"Yoo... ben biraz erken geldim. Önemli değil."

Karşısına oturdum.
Önümdeki ıvır zıvırla biraz oyalandım.
Sessizlik oldu.

"Çay söyleyeyim ben de. Seninkini tazelesinler mi?"
"Henüz içiyorum. Birazdan alırım."

Kendime de bir çay söyledim.

"Eee İlknur nasılsın?"
"Hiç işte. Öyle. İyiyim."
"Nasıl hiç işte. Epeydir ses seda çıkmayınca..."
"Bu kız nerelerde sürttü diye düşündün değil mi?"
"Hayır... hayır. Ne münasebet!"
"Söyle söyle çekinme. Nasılsa herkesin düşündüğü bu değil mi?"
"Herkesin ne düşündüğü umurumda değil. Seni çok merak ettim ama. Çok aradım."
"Sahi mi? Gerçekten merak ettin mi? Yoksa başka duygular mı?"
"Ne demek istiyorsun?"
"Demek istediğim merak mı yoksa başka bir sebep mi?"
"Başka bir sebep yok. Senin için endişelendim. Ta ki haberler alana kadar."
"Aslında insanlar abartmışlar. İnsan başka hayatlar peşinde olabilir öyle değil mi?"
"Öyle de. Böyle çekip gitmeler. Ansızın."
"Ansızın değil. Anlamak istemediğiniz bu. Ben bağıra çağıra gittim. Ama duymak istemeyenler için ansızın gibi geliyor."

"Neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok desem hayal kırıklığına uğrar mısın?"

"Ne açıdan?"

"Şu açıdan. İnsanlar genellikle gidenlerin anlatacağı büyük hikayeleri bekliyor. Günlerdir herkesin merakı bu. Yani ne bileyim acı, trajik, dramatik olaylar anlatmamı istiyor. Orospu olmuşum, geneleve düşmüşüm, dostum olmuş, yaralanmışım, kaçamamışım daha bir sürü şey işte."

"!!!"

"Ama yok. Gerçekten de yok. Gittim. Başka yerlere. Çalıştım. Bir yerde kaldım. Arkadaşlarım vardı. Hiçbir şey yokmuş gibi davrandım. Önce ses etmedim. Biraz uzak kaldım. Annemi aradım. Babamı aradım. Polisler arıyorlardı. Bir gün ifade verdim hatta. Kimseler karışmasın dedim falan filan."

"Bu kadar kolay mı her şey?"

"Neden zor olsun ki? Ben zaten yeteri kadar acı çekiyordum. Ama insanların beklentilerini karşılayacağım diye de acı çekemem. Kusura bakmasınlar yani."

"Elbette öyle İlknur. Ama insanların böyle endişeler duyması doğal değil mi?"

"İnsanlar endişe duymuyorlar. İnsanlar yakınlarında gerçekleşen acıları duymaktan ve anlatmaktan gizli bir zevk duyuyorlar. Birilerini gizlice gözetlemek gibi anlıyor musun?"

"Senin gibi düşünmüyorum."

"Benim gibi düşünmeni beklemiyorum zaten. Sen nasılsın peki? Karşıda oturduğunu duydum."

"Evet öyleydi. Ama eve döndüm tekrar."

"Senin insanlara anlatacağın bir acın var mı?"

Sorduğu son soru sersemletti gerçekten.

Elimdeki çay bardağını gayri ihtiyari bıraktım.

Bir şeyleri gizlemek ne demektir iyi bildiğimi sanıyorum. İnsanların gözlerinden kaçma becerisini epeydir geliştirdim. Buna rağmen İlknur'un gözlerimin içine bakarak sorduğu bu soru, sigara içerken babasına yakalanmış genç çocukların telaşına sardı beni. Ne yapacağımı o an bilemedim. Sigarayı kenara fırlatır gibi fırlattım onun sorusunu da.

"Yoo. Yok canım. Ne olacak. Sıradan şeyler işte."

"İyi bari sevindim."

İkimiz de sustuk tekrar. İlknur ellerini birleştirip, ağzına yaklaştırıp, nefesiyle ısıtmaya çalıştı.

"Havada güneş var ama biraz oturunca serinliyor. Ellerim üşüdü!"

Çaylarımızı içmeye devam ettik.

Sustuk.

Kafenin bahçesinde günün ilk saatlerinde bizden başka kimseler yoktu. Yalnızlığımızı oynamaya gelmiştik buraya. Yalnızlığımızın yarım kalan oyununun son sözlerini söylemeye gelmiştik. Fakat kalbimden kopan yüksek sesli itirazlar kıyıda köşede kalmış merhamet ve sevgi sözcüklerini önüme atıp duruyordu.

İlknur'u nasıl da özlemişim.

Sanki İlknur'u fark etmeden sevmişim gibi hissettim.

Onun uzaklığıyla birlikte kalbimde büyüyen bir sevgi sanki. Anlamlandırmakta güçlük çektiğim bir duygu vardı içimde.

Sarıl bana İlknur.
Sarıl bana.
Başını omzuma yasla ve ağlamaya başla artık.
Sonra ben de sarılayım...

Sessizliği bozan yine o oldu.
"Biliyor musun zaman geçtikçe daha yakışıklı bir adam oluyorsun."

Şaşırdım.

"Gerçekten mi... şeyy.. sağol. Çok naziksin."
"Gerçekten bak. Öyle görünüyorsun."
"Sen de iyi görünüyorsun."
"Aman beyefendi iltifata lüzum yok."

İlk defa gülüyordu İlknur.
Ben de gülümsedim.
İçeriden bir müzik sesi gelmeye başladı.

Unutulmuş ne varsa sevgiden geri kalan
Bir kadeh şarap gibi içilmiş şarkılarda
Bütün ışıklar sönmüş, terkedilmiş hatıran
Bir senin aydınlığın karanlık sokaklarda

Şarkıya dikkat kesildik ikimiz de.
Sonra İlknur bir şey fark etmiş gibi ayağa kalktı.

"Sana bir şey soracağım."
"Sor tabii."
"Çiçeklerden anlar mısın?"
"Biraz... biraz anlarım."

Eliyle biraz ileride duran çiçeği işaret etti.

"Şu çiçeğin adı nedir?"

Ben de ayağa kalkıp yanına yaklaştım.

"Şu çiçekleri kapalı duran mı?"
"Evet... evet o"
"Elleri üşüyen kadın çiçeği..."
"Ne?"
"Elleri üşüyen kadın çiçeği dedim."
"Allah Allah nasıl bir çiçek bu?"
"Elleri üşüyen kadınlar açmamış yaprakları avuçlarının içine alıp bir dilek tutarlar. Avuçlarını açtıklarında çiçek açılırsa dilekleri kabul olmuş demektir. Açmazsa ne yazık ki kabul olmamıştır."

İlknur usulca çiçeğe yaklaştı.

Avuçlarını bir bebeğin yüzünü okşar gibi dikkatle çiçeğin üzerinde bir araya gelerek kapattı. Bir süre öyle bekledi. Gözlerini kapattı. İçinden bir şeyler geçirdiği her halinden belli oluyordu.

Bir süre bekledikten sonra yavaş yavaş ellerini aralamaya başladı.

Sonra tamamen açtı ellerini.

Beklemeye başladık.

Birkaç saniye sonra yapraklar hafif hafif kıpırdamaya başladı.

İlknur'un gözleri parlıyordu. Bir prensesi oynayan kız çocukları kadar heyecanlı ve mutlu gözüküyordu o an.

Çiçek yavaş yavaş açmaya devam etti.

Nihayet beyaz yaprakları tamamen açıldı.

İlknur'un ağzından çıkan kelimeler renkli kağıtlar gibi saçıldı ortalığa.

"Ama bu... bu... inanılmaz. Harika bir şey. Açıldı görüyor musun? Açıldı gerçekten."

"Evet gördüm."

"Ben... ben şaka yaptığını sanmıştım. Gerçekten bak şaka yapıyorsun sandım."

"Yoo şaka yapmıyordum."

"İnanılmaz bir şey bu yaa. Elleri üşüyen kadın çiçeği!"

Neredeyse zıplayıp boynuma sarılacaktı.

Bir an hareket edecek gibi oldu sanki ama durdu. Durduğunu fark ettim. Gülümsemeye devam etti.

"Eğer bir sakıncası yoksa ne dilediğini söyler misin?"

"Haayıır. Söylemem. Dileğim gerçekleşmez sonra. Söylemem."

"Tamam sen bilirsin."

"Artık çıkalım. Eve dönmek istiyorum."
"Peki olur gidelim."

Oradan çıktık.

Evet İlknur'u seviyorum.

Onunla birlikteyken hüzünler aceleyle dağılıyor yanımdan.

Bugün bunu anladım.

Biraz geç oldu farkındayım.

Yapacak bir şey yok.

Umut küçük çocukların hevesi gibidir. Bir anda gelir ve bir anda kaybolur. Çocuğun oyundan vazgeçmesi gibi. Umudun artması yada eksilmesi de bu kadar gelgeçtir.

2.

Ertesi gün hayatı uzunca bir zamandır ilk kez bu kadar içtenlikle selamlayarak başladım güne. Öncesiz açtım gözlerimi. Yeniden büyük bir hevesle, nadiren bulunan bir kıymetli taşla karşılaşmışçasına baktım güneşe.

Naçar kaldığım geceleri silkinip atmış gibi huzurlu, bir musikiye kulak kesilen aşık gibi mayhoş bakıyordum aynaya. Bir işaret bekliyormuş gibi hareketsiz duran kalbimin yerinden ilk kıpırdayışını fark ediyordum. Elini hamile kadının karnında gezdiren adamların heyecanını taşıyordum.

Karmakarışık bir bilmecenin ilk ipucunu yakalamışçasına heyecanlı.

Bir girdabın yavaşlaması gibi bir şey.

Bir kadının teselli ettiği erkek, ölümcül yaralarına tahammül edebilecek kadar güçlü hissedebilir kendisini.

Böyle hissediyordum.

Yaralarımın beni asla öldüremeyeceğini...

Ayaklarım beni doğruca Nurettin Efendi'nin yanına götürdü. Nefesimin bir parçası onun elindeymiş de, düzenli olarak ziyaretine gitmezsem tıkanıp kalacakmışım gibi geliyordu.

Soluklanma ihtiyacı hissettiğim her an kendimi oraya atıyordum.

Nefes Saatçisi'ne...

Her zamanki gibi içeriye girer girmez taze demlenmiş çayın kokusu okşadı yanağımı. Selam verip içeriye girdim.

Elindeki küçük tornavidayla saatlere dokunduğunda, elini dokunduğu yere şifa veren hekimler gibi duruyordu.

"Bugün nasılsınız beyefendi?"

"İyiyim Nurettin Amca. Sağolun."

"Size teşekkür etmek istiyorum."

"Estağfurullah teşekkürlük ne yaptık..."

"Öyle değil. Sizin sayenizde uzun zamandır ilk defa dua ettim."

"Hah bak bu iyi haber. Buna içilir demli meyden."

"İçelim hakkaten. Şarabımız yok madem çay içelim."

"Ah evlat bilsen bu çaydan sarhoş olan adama şarap ne gerek."

"Bizim sarhoşluğumuza bir tek kelime yeter. Şarabı bırak esbabperestler içsin."

Burayı seviyorum.

Eğer Allah'ın ellerine dokunabilecek kadar yakınlaşabileceksem burası tam da yeri diye düşünüyorum.

"Nurettin Amca sana bir şey sorsam kızar mısın?"

"Ne kızacağım evlat. Taş oluruz valla öyle olur olmaz kızmalarla."

"Bak ben sana anlatıp duruyorum ama sen hiç anlatmıyorsun kendinden. Darılıyorum biraz biraz. Sanki bana güvenmiyorsun gibi geliyor."

"Bak seenn. Neye güvenmeyecek mişim? Öyle bir şey yok. Yok ama kendi yükümü başkasının sırtına vermek istemem. Ömür geçiyor işte öyle böyle."

"Ama bilmek istiyorum. Nereye gittin niye geldin. Bu saatler mesela. Neden hepsi altıyı on geçede duruyor?"

"Amaann. Delinin merak ettiği şeye bak."

"Merak ediyorum."

Nurettin Efendi çayını alıp yerine geçti. Derin bir nefes alıp geriye yaslandı. Gözlüklerini çıkarıp gözlerini eliyle ovaladı. Radyonun sesini biraz daha kıstı.

Anlayabiliyordum bir şeylerin kapısı aralanmıştı.

Birazdan ağzından dökülen sözcüklerle kapının artık iyiden iyiye açılmış olduğunu gördüm.

"Yahu insan unutmaya gayret ediyor ama olmuyor. Olsun bakalım. Bizim de imtihanımız bu."

Öksürmeye başladı.

"Şu meret bizi tez elden ahirete yolculayacak ama neyse. Ne diyordum. Haa anlatacak pek fazla bir şey yok. Bakma miletin anlatıp durduğuna. Aşk meselesi işte. Aşığın şirazesi bozulmuştur bir vakit. Aşık oldun mu bir kere akıl beden evini terk edip gider. Mecnun'un hali bir çeşit görmezlik halidir. 'kimsin" derler 'Leyla'yım" der, nereye derler 'Leyla'ya' der, 'nereden' derler, 'Leyla'dan' der. İşte o vakit benlikten çıkıp gider insanoğlu. Leyla'ya bakar, Leyla'ya uyanır, Leyla'ya yürür..."

Birden durdu vazgeçmiş gibi.

Sustu.

Devam etti.

"O zamanlar gençtim, memurluk yapıyordum. Şimdi oturduğum yerde oturuyorduk. Babam rahmetlik olmuştu ama anam sağdı. Sonra o da Mevla'ya misafir oldu. Neyse mahallemize bir hanım taşındı, Mukaddes Hanım. Validesiyle beraber. Ya Rabbim nasıl da güzeldi bilemezsin. Aklımız başımızdan gitti tabii. Hasılı peşine düştük. Allem ediyoruz kallem ediyoruz ki aklını çelelim, yüreğini çelelim. Nasıl da hanım, nasıl da hanım bilemezsin. Mahallenin tüm delikanlıları aşık. Nasip bizeymiş. Kalbi bize meyletti. Bizim ayaklarımız yerden kesildi. Neyse uzatmayayım hayırlı işlerde acele etmek gerekir deyip elimizi tez tuttuk. Nişan düğün derken evimizi kurduk. Hemen şu arka sokakta, şimdi rahmetli oldu Mithat Bey'lerin evi. Aradan bir süre geçti Mukaddes Hanım tutturdu burada kalmak istemiyorum diye. Öyle yaptım olmadı, böyle yaptım olmadı. İkna edemedim. Çaresiz kalktık İzmit tarafında gittik. Eldeki birikmiş üç beş kuruşla bir ev tuttuk, ben başladım iş aramaya. Uzatmayayım meğerse bizim Mukaddes Hanım'ın daha on beş yaşındayken imam nikahıyla evlendirildiği bir adam varmış. Adam sarhoşun, ipsizin teki. Bana vaziyeti anlatınca şok oldum tabii. Kalbim laf dinler mi, olsun dedim, aradan geçmiş beş sene. Fakat adam beş senedir Mukaddes'i arıyormuş. Bir gece geldim ki Mukaddes de, annesi de korku içinde. Buradan da gidelim diye ağlıyorlar. Durun dedim yahu kanun var nizam var, böyle kaçmakla olmaz. Bir çaresi bulunur elbette. İlle de gidelim dediler. Ben olmaz dedim. Bir sabah evden çıktım. Çaresizim ne yapacağımı bilmiyorum. Dön dolaş canım da sıkkın. O gün öylece geçti. Akşam altı civarı eve döndüm. İçeride bir gürültü var."

Nurettin Efendi tekrar sustu. Boğazının düğümünü çözebilmek için öksürmeye başladı. O sıra gözlerinin iyice dolduğunu fark ettim.

"Bir de baktım ki kocası olacak adam elindeki bıçakla Mukaddes'i tutmuş. Anası elinden almaya çalışıyor bıçağı. Daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan bıçağı karnına sapladı."

Nurettin Efendi ağlıyordu.

"Adamın elinden bıçağı kaptığım gibi kalbine sapladım ben de. Ne yaptığımı bilemez haldeydim. Ellerim kan revan içindeydi. Mukaddes'e baktığımda gözlerimin içine dikkatle bakıyordu sanki. Ruhunu teslim etmişti bile. Sonrası yok. Sonrası cezaevi işte. Sekiz yıl bilfiil kaldım içeride. İşte buradayım."

"Geçmiş olsun... üzüldüm şimdi. Keşke anlattırmasaydım. Kusura bakmayın pişman oldum."

"Mukaddes elimdeyken gözüm gayri ihtiyari duvardaki saate takıldı. Altıyı on geçiyordu. O gün bugün bütün saatler benim için altıyı on geçiyor. Vakit orda kaldı anlayacağın."

"Anlıyorum..."

"Ama en kötüsü ne biliyor musun? Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Mukaddes Hanım gerçekten bana aşık oldu mu yoksa... yoksa... neyse boşver. Önemli olan şu ki ben ona aşık oldum. Gerçekten sevdim."

"Evet önemli olan bu sanırım."

Öylece kaldık.

Saat artık ikimiz için de altıyı on geçiyordu.

Bir aşkın, bir ölümün, bir merakın, bir hüznün, bir ömrün arasında dolaşıyordu akreple yelkovan. Serçeler yemek bulamamanın telaşıyla daha sert kanat çırpıyordu sokak aralarında.

Henüz sönmemiş bir közü karıştırırken avuçlarımız, gözlerimiz yanıyordu.

Kaçacak bir yerimiz de yoktu üstelik.

Bir yağmura tutulmuş, sırılsıklam olmuştuk.

3.

Eve adımımı atar atmaz annemin sesiyle irkildim.

"Hoş geldin oğlum."
"Ay anne Allah iyiliğini versin. Ödümü kopardın."
"Doktor aradı bu sabah."
"Ne.. ne dedi. Bir şey dedi mi?"
"Evet söyledi."

Annem ağlamaya başlamıştı bile.

"Anne... anne... dinlesene... bugün İlknur'u gördüm biliyor musun?"

Annem bakışlarını başka yöne çevirdi.
Duymamış gibi davranıyordu.

"Duydun mu beni anne?"

Gözlerinde biriken yaşları tekrar silmeye başladı.

"Epeyce sohbet ettik. Özlemişiz birbirimizi."

Yüzüme acıyarak bakmaya devam ediyordu.

"Oğlum benim."

"Kızcağız epeyce bir zorluk yaşamış. Belli oluyor. Bana da sıcak davrandı bir görseydin."

"Senin bir suçun yok ki evladım."

"Evet."

"Artık at kafandan böyle şeyler. İlknur öleli kaç zaman oldu yavrum benim. Senin bir suçun yok herkes biliyor. İntiharı senin suçun değil. Hadi oğlum benim gel... gel yanıma. Artık at kafandan. İyi olacaksın. Geçecek, her şey geçecek. Geçecek yavrum..."

"Anne ben ölüyorum biliyor musun?"

"Hayır benim güzel evladım. Senin hiçbir şeyin yok Allah'a şükür. Nurettin Efendi'yi de korkutmuşsun. Yazık adamcağıza."

"Yalan mı söylüyorum ben. Ölmek üzereyim işte. Kanser bu anne. Adamı tüketir anlıyor musun? Adamı tüketir diyorum."

Bağırıp çağırmaya başlamıştım.

Elimde olmadan duvarları yumrukluyordum.

"Tamam oğlum sakin ol. Ne İlknur senin yüzünden canına kıydı ne de senin hastalığın var. Yorgunsun oğlum. Biliyorum. Ama kendine eziyet etmekten vazgeç Allah aşkına. Kendine daha fazla eziyet etme. Gel yanıma. Sarıl... sarıl annene..."

Akıl hastanesinde kalan o sarışın, zayıf kız akardeonunu çalarken hep aşkını düşünüyormuş meğer.
Çaldığı bütün parçaları onun hayaline adıyormuş.
Gözlerinden anlamıştım zaten. Başka türlüsü mümkün değil.
İnsanın ancak aşkı için şarkı söylerken gözleri bu kadar parlar.
Hele bu kadar solgun bir yüzle şarkı söylerken birden değişiveriyorsa...
Bir enstrüman çalmayı sırf bunun için isterdim.
Biliyor musun sonbahar gelince İstanbul susuyor birden.
Bu şehir sustuğunda en çok martılar hüzünlenir.
Ben bir şarkıyı arıyorum.
Ben bir şarkıyı arıyorum.
Ben bir şarkıyı arıyorum.
Ben seni arıyorum.

Hayal Meyal

akirakitap

9 789759 961169

FİYATI : 7,50 YTL